

นราาย แสนสี่เน่หา

แผนรัก (ไม่ลับ) อุบัติในรอยทราย

สะมะเรีย

บทนำ

คลุมถุงชน

ร่างอรชรนั่งหน้าบอกบุญไม่รับอยู่บนเตียงกว้าง ดวงตา
ดิ้อรับจับจ้องไปยังมารดาที่มีสีหน้าหนักใจอย่างเห็นได้ชัดเจน หญิง
สูงวัยกว่ารวบมือบุตรสาวมากุมไว้อย่างหมดหนทางที่จะหวานล่อม
เพราะรู้ว่าบุตรสาวคนเล็กถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาโดยตลอด พระเน
พระนอแทบไม่ให้หีบจับทำอะไร ฝ้าพุ่มพิกทะนุถนอมราวกับไขในหิน
หากขัดใจจะก็จำเป็นต้องแผลงฤทธิ์จนหัวหมุนกันทั้งบ้าน

“หมั่นกันมาตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ นี่ก็ผ่านมาสิบห้าปีแล้ว จะแต่งงาน
กันแม่ไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหนเลย ดีเสียอีกลูกจะได้...”

“แปลกสิคะคุณแม่ แปลกมากด้วยค่ะ คู่หมั้นที่เคยเห็นหน้ากัน
แค่เพียงครั้งเดียวตอนอายุเจ็ดขวบ จนกระทั่งทุกวันนี้ จันทรยังไม่เคย
เห็นหน้าท่านซีคัสไซฟาเลียเลยด้วยซ้ำ แล้วจะให้จันทรไปแต่งงานกับ
ผู้ชายใจดำคนนั้นนะหรือคะ ไม่มีวันเสียละ” เพียงจันทรกอดอกแล้ว
เชิดหน้าอย่างไม่ยอมจำนน

จะบังคับให้เธอแต่งงานกับซีคัสไซฟาเลียนะหรือ หัวเด็ดตีนขาด
เธอก็ไม่มีวันยอม ผู้ชายใจร้ายที่ไม่เคยแยแสคู่หมั้น พอถึงเวลาที่จะมา
เรียกร้องขอแต่งงานกับเธอ

เชื้อสิ...หากมีสาวสวยมาติดพันเข้าหน่อย ซีคัสไซฟาเลียคงสลัด

เธอทิ้งไปนานแล้ว แต่เพราะหน้าตาอันแสนอัปลักษณ์ของเขาทำให้สาว ๆ หลวตกล้วนจนไม่กล้าเข้าใกล้

ไม่มีผู้หญิงคนไหนยอมแต่งงานด้วยละสิทำ ถึงได้หันกลับมาองน้อเธอ ผู้ชายที่เห็นคุณหนูเพียงจันทร์เป็นของตาย...แค่นี้ก็ผิดมหันต์แล้ว

เธอจะไม่มีวันให้อภัยการเมินเฉยของเขาที่ปฏิบัติต่อเธออย่างเด็ดขาด

ซีคัสไซฟาร์...แล้วท่านจะได้รู้ทุกทีคุณหนูเพียงจันทร์ว่าแสบเพียงไร

“โอ้เรื่องแค่นี้เอง หนูอยากเห็นรูปถ่ายของท่านซีคัสก็ไม่บอก แม่จะเอาให้ดู นี่ในรูปในมือถือก็มี” นภายิบโทรศัพท์สมาร์ตโฟนออกมาหมายจะกดเปิดรูปถ่ายซีคัสไซฟาร์ให้บุตรสาวดู ในระหว่างเลื่อนหารูปก็พูดต่อไปว่า “ท่านซีคัสท่านไม่ค่อยชอบออกสื่อ เลยค่อนข้างหาถ่ายรูปท่านยากสักหน่อย แต่หนูรู้มัยว่าแปลเป็นนาเกลียดของท่านซีคัส...”

มารดายังพูดไม่ทันจบ เพียงจันทร์ก็ปฏิเสธทันที “ไม่ค่ะคุณแม่ จันทร์ไม่อยากดู หมดเวลาสำหรับผู้ชายคนนี้แล้วค่ะ ระยะเวลาสิบห้าปีได้พิสูจน์ให้จันทร์เห็นแล้วว่าผู้ชายคนนี้ไม่เหมาะสมกับจันทร์ด้วยประการทั้งปวง” เพียงจันทร์ยกไหล่อย่างสวยเลือกได้

คนอย่างคุณหนูเพียงจันทร์มีผู้ชายมากมายอยากได้ไปเป็นคนรักแล้วเรื่องอะไรที่เธอต้องแต่งงานกับผู้ชายหน้าตาอัปลักษณ์นั้นด้วย

“ท่านซีคัสเป็นคนดีนะจันทร์”

“ดีแล้วยังไงคะ จันทร์ไม่เห็นสนใจสักนิด” หญิงสาวทำหน้าออรวากับม้าหมากรุก เมินหน้ามองออกไปยังนอกหน้าต่าง เป็นการประกาศเจตนารมณ์ชัดเจนว่าถึงอย่างไรเธอก็จะไม่ยอมแต่งงานกับซีคัสไซฟาร์เด็ดขาด ผู้ชายอะไรนอกจากหน้าตาอัปลักษณ์แล้วจิตใจยังคับแคบอีก คิดหรือว่าคุณหนูเพียงจันทร์จะให้โอกาสเขาเป็นครั้ง

ที่สอง ไม่มีทาง

“เหลวไหลใหญ่แล้วนะเพียงจันทร์” เจ้าของน้ำเสียงหัวนตะคอกอย่างไม่พอใจ ทำให้หญิงสาวสะดุ้งหันขวับมองไปยังหน้าประตูด้วยความตกใจ

บิดารูปร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาด้วยท่าทางและใบหน้าดุคุดินนำเกรงขาม เพียงจันทร์ทำได้เพียงลอบกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากพยายามข่มความเกรงกลัวที่มีต่อบิดาเอาไว้

“ซึกจะนิสัยเสียไปกันใหญ่แล้ว พ่อไม่เคยสอนให้ลูกเป็นคนนิสัยเสีย พุดจาก้าวร้าวไม่ให้เกียรติคนอื่นแบบนี้”

“คุณพ่อ...”

คนอวดเก่งเมื่อสักครู่หน้าซีดเผือดเอ่ยเรียกบิดาน้ำเสียงสั่น ด้วยบิดานั้นเป็นนายทหารระดับสูง ค่อนข้างดุและมีระเบียบวินัย ยามใดหากท่านเรียกเธอด้วยชื่อเต็มนั่นหมายความว่าท่านกำลังโกรธ หากเธอยังเป็นเด็กก็จะโดนทำโทษด้วยไม้เรียว แต่ในเมื่อเธอโตเป็นสาวแล้วท่านก็จะทำโทษด้วยการกักบริเวณ ซังเธอไว้ในห้องนอนไม่ให้อ่างกรายออกไปไหนอย่างน้อยสามวัน

“โอ้ คุณคะ อย่าตะคอกลูกแบบนี้สิ” นภาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทั้งที่บอกกับสามีแล้วว่าเธอจะคุยเรื่องนี้กับบุตรสาวด้วยตนเอง แต่สามีที่แสนใจร้อนก็หุนหันเข้ามาในห้องนอนของลูกสาวจนได้ แทนที่จะเกลี้ยกล่อมให้ยอมใจอ่อน ไม่กลายเป็นตวาดจนเตลิดหรือ

“ก็เพราะเธอกับอาทิตย์ตามใจอยู่แบบนี้ละสิ ยายจันทร์ถึงได้เอาแต่ใจ ไม่รู้จักโตเป็นผู้ใหญ่เสียที เรียบจบมางานการก็ไม่คิดจะทำเอาแต่เที่ยวเล่นไปวันๆ ทำตัวไร้สาระจนน่าระอา พ่อจะให้แต่งงานก็ไม่แต่ง ให้ทำอะไรก็ไม่ยอมทำทั้งนั้น มันจะเกินไปหน่อยแล้วนะยายจันทร์”

“จันทร์ยังยืนยันคำเดิมค่ะ ว่าจันทร์ไม่แต่งงานเด็ดขาด” แม้จะ

กลัวบิดาแต่เธอก็ยังดีดั่ง ค้านหัวชนฝาอย่างไม่ยอมแพ้

“ถ้าไม่แต่งงานกับท่านซีคก็เชิญออกจากบ้านไปได้เลย พ่อจะยึดบัตรเอทีเอ็มและบัตรเครดิตทุกใบ ดูซิว่าคุณหนูที่ทำอะไรไม่เป็นเลยสักอย่างจะใช้ชีวิตยังไง” พลเอกบดินทร์โมโหจนหน้าแดงก่ำ ภากรีบจับแขนสามีเอาไว้ แล้วตบเบาๆ ที่แก้มหลังเพื่อให้เขาคลายความโกรธลง

“แต่ลูกไม่ได้รักท่านซีคฮัซไซฟาย์ สมัยนี้มันหมดยุคคุณลุงชนแล้วนะคะคุณพ่อ รู้ไปถึงไหนได้อายเขาไปถึงนั้นว่าคุณพ่อยังเอาความคิดเผด็จการเต่าล้านปีลดรอนสิทธิเสรีภาพแบบนี้มาใช้ปกครองลูก คุณพ่อควรปล่อยให้จันทร์มีอิสระในการเลือกคู่ครองด้วยตนเองนะคะ จันทร์โตแล้ว” เพียงจันทร์ไม่ยอมมดลละ ยังพยายามหนีบยกเหตุผลต่างๆ ขึ้นมาอ้างเพื่อล้มเลิกการแต่งงานในครั้งนี้

“ยังหากินเองไม่ได้ ต้องแบมือขอเงินพ่อแม่ไปวันๆ รืออ่านอยากได้อิสระงั้นหรือ” พลเอกบดินทร์ย้อนถามบุตรสาวคนเล็กอย่างรู้จักนิสัยเธอดี เพียงจันทร์แทบจะเรียกว่าเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อด้วยซ้ำ มีตัวอย่างเดียวคือไม่เถลไถลเที่ยวเตร่กลางคืน แต่ก็ใช้เงินสิ้นเปลืองไปกับเรื่องไร้สาระได้อย่างน่าหนักใจ

“จันทร์ก็มีหัวใจนะคะ จันทร์ไม่ยอมแต่งงานซะอย่างคุณพ่อก็ทำอะไรจันทร์ไม่ได้ ร่างกายเป็นของจันทร์ หัวใจเป็นของจันทร์” เธอแย้งเสียงแข็ง ใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธและน้อยใจที่บิดาทำราวกับเธอไม่ใช่ลูก แต่เป็นอะไรที่ไร้ค่าถึงได้ยกให้คนอื่นโดยไม่ถามความสมัครใจของเธอสักคำ

“ยังไงก็ต้องแต่ง ชายชาติทหารต้องมีสักจะ สัญญาจะไม่มีวันยกเลิก วันเสียแต่ว่าทั้งลูกและท่านซีคฮัซไซฟาย์จะไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานในครั้งนี้” เจ้าของคิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาดุดันขมวดเข้าหากันอย่างไม่พอใจบุตรสาว ทว่าหัวใจนั้นอ่อนยวบไปกว่าครึ่งเมื่อเห็น

ดวงตากลมโตคลอไปด้วยหยาดน้ำใส

“ถ้าอย่างนั้นจันทร์จะพูดกับท่านซีคัสไซฟาธเอง จะบอกเขาว่าจันทร์ไม่รักเขา เกลียดและขยะแขงเขาที่สุด ดูสิว่าเขาจะยังอยากแต่งงานกับจันทร์อยู่อีกหรือเปล่า” เพียงจันทร์หาได้ยอมแพ้ ซีวิตวัยยี่สิบสองปีจะต้องมาถูกล้อมกรอบแล้วบังคับให้แต่งงานไปอยู่ไกลบ้าน ไม่มีเพื่อนฝูง มองไปทางไหนก็มีแต่ทะเลทรายแห้งแล้ง มันเท่ากับ การไปตกรนรกชัดๆ

“ท่านซีคียืนยันกับพ่อแล้ว ว่างานแต่งงานจะมีขึ้นในอีกสองเดือนข้างหน้า ทางรัฐกำลังจัดเตรียมงานแต่งงานให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติซีคาคคนใหม่ นั่นย่อมหมายความว่าท่านซีคียยอมแต่งงานกับลูก”

พลเอกบดินทร์เป็นข้าราชการทหารที่เคร่งครัด ยึดถือสัจจะและความยุติธรรมยิ่งชีพ เมื่อครั้งที่ซีคมุสซาฟาร์และซีคาคกรันท์มาฮันนีมูนที่เมืองไทย เขาได้ช่วยซีวิตทั้งสองเอาไว้จากอุบัติเหตุรถชน ซีคาคกรันท์ขาบซึ่งใจมาก เพราะเธอกำลังอุ้มท้องบุตรชายซึ่งก็คือซีคัสไซฟาธ หากเขานำเธอส่งโรงพยาบาลไม่ทัน...เธออาจแห้งลูกก็เป็นได้

ซีคาคกรันท์จึงต้องการตอบแทนบุญคุณแก่เขา แต่เขากลับไม่ต้องการสิ่งตอบแทน ซีคมุสซาฟาร์จึงเสนอมาว่าหากเขามีบุตรสาว จะให้แต่งงานกับบุตรชายของท่าน เพราะถือว่าพลเอกบดินทร์ซึ่งตอนนั้นมียศร้อยโท ได้ช่วยชีวิตบุตรชายของเขาเอาไว้ เว้นเสียแต่ว่าพลเอกบดินทร์จะไม่มีบุตรสาวก็จะถือว่าสัญญาข้อนี้เป็นโมฆะ

ปีนั้นเองภรรยาของเขาก็ตั้งท้องอาทิตย์ซึ่งเป็นบุตรชาย และไม่มีที่พำนักจะตั้งท้องอีกเลย จนกระทั่ง สิบสามปีต่อมาจึงตั้งท้องบุตรสาว ซึ่งก็คือเพียงจันทร์นั่นเอง นับจากนั้นทั้งซีคมุสซาฟาร์และซีคาคกรันท์ก็มักส่งของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ มาให้ครอบครัวของเขาทุกปี หากว่าท่านเดินทางมาเมืองไทยก็จะแวะมาเยี่ยมเยียนราวกับเป็นญาติสนิท

“คุณพ่อใจร้าย จะให้จันทร์แต่งงานกับผู้ชายใจดำ หน้าตา

อัปลักษณ์ได้ยังไงคะ แถมพวกนี้มีเมียได้ตั้งสี่คน ในฮาเร็มมีผู้หญิง
เก็บซ่อนไว้อีกมากมาย แต่งงานไปจันทร์คงมีแต่ความทุกข์ใจ คุณพ่อ
ไม่รักจันทร์แล้วหรือคะ ถึงอยากให้จันทร์มีความสุขมากกว่าความ
สุข” หญิงสาวจัดไม้เค็ดไม้สุดท้ายนั่นก็คือการบีบน้ำตาอย่างน่าสงสาร

ทุกครั้งที่ใช้แผนนี้ทุกคนในบ้านก็จะยอมตามใจเธอทุกอย่าง

ทว่าครั้งนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น
“พ่อขอยืนยันว่าคุณต้องแต่งงานกับท่านซี้ค อีกสองวันลูกจะ
ต้องเดินทางไปรัฐกัลซาร์เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียม
ประเพณีของที่นั่น ลูกต้องเตรียมตัวเป็นซี้คดา อย่าทำให้พ่อและ
วงศ์ตระกูลของเราต้องอับอายเป็นอันขาด” พลเอกบิดนทร์เดินออก
จากห้องนอนของบุตรสาวไปอย่างฉุนเฉียว

นภาหันมามองบุตรสาว สายหน้าน้อยๆ อย่างจนปัญญาแล้ว
เดินตามสามีออกไป ทันทีที่ประตูห้องนอนของหญิงสาวถูกปิดลง เสี่ยง
สลอกกุญแจจากด้านนอกก็ตั้งขึ้น เรียกสติของเพียงจันทร์ให้กลับคืนมา
หญิงสาวโผล่ไปที่ประตูอย่างรวดเร็ว

“ไม่นะคะ คุณพ่อคุณแม่ อย่าขังจันทร์ไว้แบบนี้ ปล่อยจันทร์
ออกไปนะคะ” เธอทุบประตูดังโครมครามจนรู้สึกเจ็บมือไปหมด แต่
หญิงสาวก็ยังไม่วางความพยายาม

“อยู่ในนั้นสักสามวันนะจันทร์ แล้ววันศุกร์นี้ท่านซี้คจะส่ง
เครื่องบินส่วนตัวมารับลูกเดินทางไปยังกัลซาร์จ๊ะ” มารดาตอบกลับมา
ก่อนที่เสียงฝีเท้าจะดังไกลออกไป

“เดี๋ยวก่อนสิคะคุณแม่” ไม่ว่าหญิงสาวจะร้องเรียกดังเพียงใด
แต่ก็ได้รับเพียงความเงียบงัน จนในที่สุดเธอก็เหนื่อยอ่อนเพราะรู้ว่า
วิธีนี้ใช้กับบิดาและมารดาไม่ได้ผลเสียแล้ว

“ไอ้ซี้คบ้า บ้าที่สุดเลย ไม่มีปัญญาหาเมียเองหรือไง ไอ้คนทุเรศ”
หญิงสาวทิ้งตัวลงนอนบนที่นอนอย่างหมดหนทางที่จะหลบหนี เธอ

ต้องยอมแต่งงานกับผู้ชายใจดำแสนอัปมงคลคนนั้นนะหรือ

ไม่มีวัน เธอไม่ยอม

เมี้ยว...

หญิงสาวตื่นจากภวังค์เมื่อแมวมอแก้มขี้เกียจเดินออกมาจากใต้เตียงด้วยท่าทางสะลึมสะลือ ก่อนจะใช้ลำตัวที่น่องของเธออย่างออดอ้อน

“ว่ายังไงเจ้าถนนวน” หญิงสาวหันไปอุ้มแมวไทยสี่ขาตัวดำมากอดเอาไว้ด้วยความรัก ถนนวนอายุหกปีแล้ว นับจากที่เธอช่วยชีวิตมันเอาไว้

มันเป็นลูกแมวหลงแม่ที่เดินลงไปบนถนนจนเกือบจะถูกรถเหยียบ โชคดีที่เพียงจันทร์ช่วยชีวิตเอาไว้ได้ และนับจากนั้นเธอก็กลายเป็นแม่ของเจ้าถนนวนไปโดยปริยาย

ม้าว...

ถนนวนอ้าปากกว้างคล้ายจะหาวพลางส่งเสียงออกมา แล้วซุกหน้าลงบนตักของเธอก่อนจะนอนต่อ เพียงจันทร์ลูบหัวของเจ้าถนนวนแผ่วเบา

“แกู้หรือเปล่าว่าคุณตาจะส่งแม่ไปเป็นเจ้าสาวของซีคใจร้าย แม่ไม่ยอมไปเลยถนนวน แม่อยากอยู่กับถนนวน อยากอยู่กับทุกคนที่นี่ ไม่อยากไปอยู่กับคนใจร้ายที่ไม่เคยเห็นค่าของแม่” เพียงจันทร์ระบายความในใจให้แมวเหมียวฟัง

หญิงสาวใช้หลังมือเช็ดหยาดน้ำตาที่หางตา แล้วกอดถนนวนแนบอก ถนนวนทำตาเหลือกด้วยความตกใจเมื่อจู่ๆ ก็ถูกหญิงสาวกอดรัดแนบแน่น มันพยายามดิ้นก่อนจะหนีออกจากอ้อมกอด แล้วกระโดดไปนั่งบนโต๊ะเครื่องแป้ง

“หน้อย กอดนิตกอดหน้อยทำเป็นหวงตัว คอยดูเถอะ ถ้าแม่ไม่อยู่ อย่านมาร้องคิดถึงก็แล้วกัน” เพียงจันทร์สะบัดหน้างอนแมวดูเหมือนทุกๆ คนจะพร้อมใจกันทำให้เธอขัดใจไม่เว้นแม้แต่แมว

“จริงสิ พี่อาทิตย์ พี่อาทิตย์ต้องช่วยเราได้แน่ๆ” หญิงสาวลุกขึ้นยืนอย่างมีความหวัง ก่อนจะคว้าโทรศัพท์แล้วพิมพ์ข้อความขอความช่วยเหลือทันที

ร่างสูงในชุดสูทเรียบหรู รองประธานบริษัทอสังหาริมทรัพย์

ขนาดใหญ่ที่ก่อตั้งมาได้เพียงแค่หกปี แต่บริษัทกลับเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมันคงจนเป็นที่จับตามอง นั่นเพราะเขามีหุ้นส่วนคนสำคัญหยิบยื่นเงินลงทุน และวิสัยทัศน์ก้าวไกล ทำให้เขาดำเนินธุรกิจมาด้วยความสนุกและท้าทาย หุ้นส่วนคนนั้นไม่ใช่ใครที่โหดแต่เป็นว่าที่น้องเขยของเขานั่นเอง ซีอีโอไซฟาส์ บินมุสซาฟาร์ อัลฟารฮาน ผู้ที่ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทเหนือเมฆกรู๊ป แม้เจ้าตัวจะอยู่ไกลถึงประเทศฟาล็อกสถาน แต่ก็วิตีโอคอนเฟอเรนซ์มาที่บริษัททุกอาทิตย์เพื่อพูดคุยกับเหล่าบรรดาผู้ถือหุ้นและผู้บริหารระดับสูงอย่างเป็นทางการ

ติด

ชายหนุ่มละลายตาจากหน้าจอแลปท็อป แล้วยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดข้อความออกอ่าน พบว่าเป็นข้อความร้องขอความช่วยเหลือจากน้องสาวสุดที่รัก

พี่อาทิตย์ช่วยจันทร์ด้วย พ่อใจร้ายขังจันทร์ไว้ในห้อง

“พ่อขังจันทร์อีกแล้วหรือนี่ คราวนี้ไปก่อเรื่องอะไรขึ้นอีกล่ะ” เขาขยับแว่นอย่างครุ่นคิดแล้วตัดสินใจเดินทางกลับบ้านทันที

แน่นอนกฎแฉดอกใหญ่ถูกคล้องไว้หน้าห้องนอนของเพียงจันทร์ราวกับนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ เขาจึงกลับเข้าไปในห้องนอนของตนเองแล้วปีนจากกระเบื้องห้องของเขาซึ่งอยู่ติดกันเพื่อแอบเข้าไปพบน้องสาวที่ยืนรอเขาด้วยท่าทางร้อนใจอยู่ก่อนแล้ว

“พี่อาทิตย์ช่วยจันทร์ด้วยค่ะ” น้องสาวตัวน้อยเผลอเข้ากอดพี่ชาย
อย่างออดอ้อนทันที

“เกิดอะไรขึ้นหรือจันทร์ ทำไมคุณพ่อต้องขังจันทร์ไว้แบบนี้
ด้วย” เขากอดปลอบน้องสาวด้วยความห่วงใย น้องสาวที่หึงรักและ
ตามใจมาโดยตลอด เพราะอายุที่ห่างกันถึงสิบสามปีเขาจึงหวงแหน
ราวกับเธอเป็นตุ๊กตาแก้วเจียระไน แทบไม่เคยดุดำ หากเพียงจันทร์
ต้องการสิ่งใด อาทิตย์เป็นต้องวิ่งวุ่นหามาให้ น้องสาวเสียทุกครั้งไป

“คุณพ่อบังคับให้จันทร์แต่งงานกับอิตาซีคัสไซฟาย์ค่ะ” เพียง-
จันทร์ปีบน้ำตาาร่วงเผาะ หวังให้พี่ชายเข้าข้างตนเอง ทว่าอาทิตย์กลับ
ไม่มีสีหน้าแปลกใจเลยแม้แต่น้อย

“หมั่นกันไว้นานแล้ว ก็สมควรที่จะต้องแต่งงานกันเสียที”

“พี่อาทิตย์” เพียงจันทร์ดีมือลงบนท่อนแขนของพี่ชายอย่าง
ไม่พอใจ ดวงตาคู่สวยส่งค้อนจนตาเขียว คิดว่าพี่ชายคงไม่เห็นด้วย
กับการหมั้นหมายและแต่งงานแบบคลุมถุงชนเช่นนี้ ทว่าการณ์กลับ
ไม่เป็นเช่นนั้น

“อูย...จันทร์มาตีพี่ทำไม” อาทิตย์ห่อปากร้องโอย แล้วลูบ
ต้นแขนตัวเองอย่างไม่เข้าใจการกระทำของน้องสาว

เพียงจันทร์สะบัดหน้าพริตแล้วกอดอกเอาไว้อย่างแง่งอน
“จันทร์ไม่แต่ง ยังไงๆ ก็ไม่แต่ง พี่อาทิตย์ต้องช่วยจันทร์ให้หลุดพ้นจาก
ขุมมรณนี้ ถ้าพี่อาทิตย์รักจันทร์ต้องหาวิธีช่วยจันทร์นะค่ะ” หญิงสาว
เรียกร้องอย่างเอาแต่ใจเช่นทุกครั้ง

“ท่านซีคเป็นคนดี พี่คิดว่าไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะ...”

“หยุดเลยนะค่ะพี่อาทิตย์ ถ้าจะยกยออิตานั่นละก็จันทร์ไม่อยาก
ฟัง” หญิงสาวสะบัดหน้าพริต แม้มริมฝีปากเข้าหากันแน่น “อ้อ...จันทร์
ก็ลืมไปเสียสนิทเลยว่าพี่อาทิตย์กับอิตาซีคันนั้นเคยเรียนมหาวิทยาลัย
เดียวกันมาก่อน แถมยังร่วมลงทุนทำธุรกิจด้วยกันอีก กรรมของจันทร์

แต่ๆ เชี่ยว จะหันหน้าไปพึ่งใครก็ได้” หญิงสาวถอนหายใจ ใบหน้า
สวดยงอจ้ำอย่างขัดใจ

“อย่าลืมนะว่าเงินจากไหนที่ส่งจันทร์เรียนมหาวิทยาลัยจนจบ
เงินจากไหนที่ช่วยให้ชีวิตจันทร์สุขสบาย อยากรกิน อยากรเที่ยว อยากร
ชอปปิงมากมายขนาดไหนก็ได้ ถ้าไม่ใช่เงินจากบริษัทเหนือเมฆกรู๊ป”
อาทิตย์ชี้ให้น้องสาวเห็นข้อดีของการที่เขาสนิทสนมกับซีคัสไซไฟนซ์

หากจะพูดกันตามจริง ซีคัสผู้ร่ำรวยไม่จำเป็นต้องมาร่วมลงทุน
กับเขาก็ได้ เพราะธุรกิจค้ำน้ำมันและการท่องเที่ยวของรัฐกัลซาร์ 1
ใน 6 รัฐของประเทศฟาอิกสถานที่ครอบครัวของท่านซีคปครองอยู่
ก็เรียกได้ว่าร่ำรวยมหาศาล

ที่ท่านซีคมาช่วยลงทุน อีกทั้งยังช่วยบริหารงานบริษัทเหนือเมฆ
กรู๊ปก็เพราะว่าเมตตาครอบครัวของตน และถือเป็นการตอบแทน
บุญคุณบิดามารดาของเขาที่เคยช่วยชีวิตท่านซีคและครอบครัวเอาไว้
เช่นนี้แล้วเพียงจันทร์จะไม่แต่งงานกับท่านซีคได้อย่างไร

“ตานั้นเลยทวงบุญคุณที่ช่วยเหลือเราด้วยการบังคับขึ้นใจจันทร์
ให้แต่งงานด้วยนะหรือคะ ความจริงเราไม่เห็นต้องพึ่งพาเขาเลยสักนิด
เราอยู่ของเราเหมือนที่เคยอยู่ก็ไม่ได้ลำบากอะไรสักหน่อย หุเรศที่สุด
เลย” หญิงสาวเบะปากแล้วขีดหน้าอย่างถือถี้

อาทิตย์อยากจะทำมือไปบีบจมูกกรันของน้องสาวเสียเหลือเกิน
จริงอยู่ที่ครอบครัวของเขาอยู่ได้โดยไม่มีซีคัสไซไฟนซ์ แต่ก็คงอยู่อย่าง
อึดคึด เพราะบิดาเป็นข้าราชการที่ยึดมั่นในคุณธรรม ไม่มีกินนอก
กินในชอนไซเหมือนหนอนทิวเงินให้มัวหมอง และนั่นทำให้เงินเดือน
นายทหารต้องใช้อย่างระมัดระวังอย่างถึงที่สุด เพราะมารดาเป็นแม่บ้าน
ไม่มีรายได้

“พูดแบบนี้ไม่น่ารักเลยนะจันทร์”

“ไม่รู้ละ ถ้าคุณพ่อยังบังคับจันทร์ จันทร์จะฆ่าตัวตาย” หญิงสาว

ซูฟอรากับแม่เสื่อสาว ก่อนจะพับหน้าลงบนหมอน

ทว่าอาทิตย์กลับมองเป็นแมวตัวน้อยที่พองขนชูได้น่ารักมากกว่าน่ากลัวอย่างที่เจ้าตัวอยากให้เป็น น้องสาวของเขาฤทธิ์มากแบบนี้ ซิคัสไซฟายส์ที่แสนเจียบขมิ้มจะกำราบยายตัวแสบให้อยู่หมัดได้อย่างไรหนอ เขาคิดภาพไม่ออกเลยจริงๆ

“ฆ่าตัวตายมันเป็นบาปและทรมานมากนะ จันทรจะไหวเหรอ”

“จันทรจะกั๊ดลั่นตาย” เสียงผู้เฒ่าตอบกลับมา นั่นเพราะเธอยังคงไม่เงยหน้าขึ้นมาจากหมอน

“นั่นมันในหนังจีน ชีวิตจริงมีใครเขากั๊ดลั่นแล้วตายกันบ้างละ ส่วนใหญ่ที่ตายก็เพราะเสียเลือดมาก แต่กว่าเลือดจะออกหมดตัว จันทรคิดว่าจันทรต้องทรมานสักแค่ไหน” ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างอ่อนใจกับความเอาแต่ใจและความคิดมทะลุแบบเด็กๆ ของน้องสาว

“จันทรคิดออกแล้วคะพี่อาทิตย์ว่าจะทำยังไงดี” รู่ๆ เพียงจันทรก็เงยหน้าขึ้นจากหมอน ดวงตาเป็นประกายระยิบอย่างมีความหวัง

“ไหนบอกมาสิว่า เรามีวิธียังไงที่จะไม่ต้องแต่งงานกับซิคัสไซฟายส์” อาทิตย์รีบถาม เพราะกลัวว่าน้องสาวจะแผลงฤทธิ์ด้วยวิธีประหลาดเสียจนงานแต่งงานล่มไม่เป็นท่า

“คุณพ่อบอกว่าการแต่งงานจะเป็นโมฆะก็ต่อเมื่อทั้งสองคนไม่ยินยอม ดังนั้นจันทรก็จะทำให้ท่านซิคัสไซฟายส์เปลี่ยนใจไม่คิดแต่งงานกับจันทร” เธอยิ้มที่มุมปากอย่างพึงพอใจในแผนการของตน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมบอกพี่ชายว่าเธอจะจัดการด้วยวิธีใด

“เสียใจด้วยนะคะ จันทรคงบอกพี่อาทิตย์ไม่ได้ เดียวพี่อาทิตย์ไปบอกคุณพ่อกับอิตาซิคัสไซฟายส์ แผนของจันทรก็พังหมดสิคะ” เพียงจันทรขีดหน้าอย่างรู้ทัน มันอกมันใจเสียเหลือเกินว่าแผนนี้จะทำให้เธอเป็นอิสระ

“เชื่อใจพี่ได้เลย ความจริงพี่เองก็ไม่อยากให้จันทรแต่งงานกับ

ท่านซีคเหมือนกัน แต่ไม่อยากขัดใจคุณพ่อ พี่เหม็นชื่อนี้หน้าท่านซีคฮัซไซ-
ฟาฮ์จะตายไป ไม่ชอบนิสัย ไม่ชอบบุคลิกท่าทางมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว
โถ...ทำเป็นเก๊กขริ่ม คงคิดว่าหล่อเสียเต็มประดา ทั้งที่หล่อไม่ได้ครึ่งหนึ่ง
ของพี่ด้วยซ้ำ มีดีแค่รอยลันฟ้า สาวๆ เลยตามกันเกรียว”

อาทิตย์แสรังต์ต่อว่าซีคฮัซไซฟาฮ์ด้วยท่าทางรังเกียจทันที ซึ่ง
มันได้ผล เมื่อเพียงจันทร์หัวเราะคิกคักอย่างชอบใจที่ได้ยินเช่นนั้น

เพียงจันทร์มองพี่ชายอย่างจับผิด “พี่คิดอย่างนั้นจริงหรือคะ”

“เฮ้อ ใครจะเข้าใจหัวอกพี่ได้ดีที่สุดเท่าจันทร์คงไม่มีอีกแล้ว
คุณพ่อคุณแม่ไม่เคยรู้หรือว่าพี่ต้องฝืนทนแค่ไหนที่ต้องร่วมหุ้นก่อตั้ง
บริษัทกับท่านซีค พี่ไม่อยากพูดเพราะไม่อยากให้ใครต้องเครียดไป
กับสิ่งที่พี่เจอ พี่ทนเก็บไว้คนเดียวมาตั้งกี่ปี แต่ตอนนี้พี่ทนไม่ไหวแล้ว”
อาทิตย์ก้มหน้านิ่ง ยกมือขึ้นกุมขมับคล้ายปวดศีรษะอยู่ในที แต่เมื่อ
เห็นว่าน้องสาวยังนั่งคล้ายลังเลเขาก็พูดขึ้นอีก

“พี่ว่าจันทร์ควรมีคู่ชีวิตที่ดีกว่านี้ จันทร์ไม่ควรที่จะต้องเอาชีวิต
ไปแขวนไว้กับผู้ชายแบบนั้น”

“เนอะพี่อาทิตย์ ผู้ชายนิสัยแย่อย่างนั้นไม่เห็นเหมาะกับจันทร์
เลย” ในที่สุดเพียงจันทร์ก็ตบเข้าขาดอย่างเห็นด้วย โดยไม่ได้สังเกต
เลยว่าพี่ชายของเธอแอบถอนหายใจและยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อ
บริเวณหน้าผาก

“ใช่ เรื่องอะไรพี่จะอยากให้น้องสาวสุดที่รักไปอยู่ไกลหูไกลตา
แถมยังกันดารแบบนั้นล่ะ แผนของจันทร์จะสำเร็จได้ถ้ามีพี่ช่วยอีกแรง
เชื่อใจพี่สิ” แกวตามุ่งมั่นมองน้องสาว ทว่าลึกๆ นั้นแอบหวั่นใจ หาก
เพียงจันทร์ไม่เชื่อใจเขาแล้วบ่มบ่ามทำอะไรเพียงลำพังจะเกิดอะไรขึ้น
เขาไม่อยากคิดเลยจริงๆ

“พี่อาทิตย์แน่ใจหรือคะว่าจะช่วยจันทร์” หญิงสาวถามอีกครั้ง
อย่างไม่มั่นใจ แกวตาเคลือบแคลงมองพี่ชายอย่างพินิจพิจารณา

“ที่ผ่านมามีไม่ได้แสดงให้จันทร์เห็นหรือว่าพี่อยู่ข้างจันทร์มาตลอด” เขายังคงโน้มหน้า ดูเหมือนจะได้ผลแต่ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เพราะน้องสาวยังลังเลที่จะเล่าแผนการให้เขาฟัง

“ถ้าจันทร์ไม่เชื่อใจพี่ก็ไม่เป็นไร พี่จะได้อ่านไว้ว่าพี่คนนี้ได้สำคัญกับจันทร์เลย พี่ไปตีกันว่า ไม่อยากรบกวนเวลาพักผ่อนของจันทร์” อาทิตย์ตัดรอนอย่างน้อยใจ ลูกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ระเบียง

“ได้ผล...เพียงจันทร์รีบคว้ามือพี่ชายเอาไว้ทันที

“อย่างน้อยใจสิคะพี่อาทิตย์ จันทร์เชื่อพี่แล้วค่ะ” เธอยื่นมือไปหาเขาไว้ แล้วดึงมือเขาให้ลงมา นั่งข้างๆ เธอที่โซฟาปลายเตียง

“แผนของจันทร์ก็คือ ทำให้ตัวจันทร์มีมลทินค่ะ รับรองว่าท่านซีคัสไซฟาธัสจะต้องล้มเลิกงานแต่งงานอย่างแน่นอน”

“อะไรนะจันทร์! นี่มันแผนบ้าอะไรพี่ไม่เห็นด้วยเด็ดขาด มันคุ้มแล้วหรือที่เราจะต้องทำถึงขนาดนั้น นี่มันอนาคตของจันทร์เลยนะ” อาทิตย์บีบไหล่ของน้องสาวเอาไว้ คิดถูกแล้วว่าที่แสร้งเข้าข้างเธอ เพราะหากเขาชะล่าใจแล้วปล่อยให้ น้องสาวทำตามอำเภอใจ เขาคงต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

“เดี๋ยวค่ะพี่อาทิตย์ คิดไกลไปใหญ่แล้ว คือแผนมันเป็นแบบนี้ค่ะ อีกสามวันท่านซีคัสจะส่งเครื่องบินมารับจันทร์เพื่อไปเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวของเขา ระหว่างทางจันทร์จะจ้างคนมาดักจู่จันทร์ไปค่ะ หายไปจนกว่าจะเลยวันแต่งงาน พอกลับมาอีกที...” เธอยิ้มอย่างหมายมั่น

“ถึงเวลานั้นท่านซีคัสคงไม่อยากแต่งงานกับจันทร์แล้วละค่ะ ผู้ชายในประเทศแถบนั้นจันทร์เดาว่าคงหัวโบราณกับเรื่องพวกนี้พอๆ ถ้ารู้ว่าเจ้าสาวโดนโจรลักไป คงโดนขู่ข่มขู่ยาแรงๆ ทีนี้ละท่านซีคัส ก็จะเป็นฝ่ายขอยกเลิกการแต่งงาน แล้วจันทร์ก็จะเป็นอิสระ” เพียงจันทร์ทำท่าทางภูมิอกภูมิเกี่ยวกับความคิดของตนเอง ในขณะที่พี่ชายกลับคิดหนัก

อาทิตย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่แผนการของน้องสาวไม่ได้
เลวร้ายอย่างที่เขาคาดคิด ถึงกระนั้นก็ยังเป็นแผนการที่เรียกได้ว่าไม่
รู้จักคิดอยู่ดี

เพียงจันทร์เอาตัวเองเป็นศูนย์กลางจักรวาลจนแทบไม่สนใจ
ความรู้สึกของใคร หากปล่อยให้เธอทำแบบนั้นจริงๆ หัวใจของบิดา
มารดาคงแหลกสลาย ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลจะเป็นอย่างไร แค่คิดก็
วุ่นวายพอดู เขาผิดเองที่ตามใจเพียงจันทร์มากเกินไป เมื่อถึงวันที่
น้องสาวควรแต่งงานมีครอบครัว ความคิดความอ่านของเธอจึงยังเป็น
เด็กไม่รู้จักโต แต่ระยะเวลาเพียงแค่สองเดือน เขาจะตัดสินใจน้องสาว
อย่างไร ยิ่งคิดยิ่งหมดหนทาง

แต่...มันต้องมีหนทางสิเน่า อาทิตย์ยิ้มกริ่มแล้วจับมือน้องสาว
เอาไว้

“พี่อาทิตย์คิดว่าจันทร์ควรจ้างคนมาแกล้งเป็นโจรสลัดก็คนดีคะ”

“เรื่องโจรพี่จะเป็นคนจัดหาให้จันทร์เอง เพราะถ้าจะให้แบบ
เนียนคนที่รับบทเป็นโจรควรเป็นชาวกัลชาร์ หากเป็นโจรกระจอกๆ
ในเมืองไทยคงตบตาคอนอย่างซีคฮ์ไซฟาฮ์ไม่ได้แน่ๆ”

“ยังงั้นหรือคะพี่อาทิตย์” หญิงสาวซักถามด้วยแววตาเป็น
ประกาย รู้สึกสนุกราวกับกำลังได้ผจญภัย เพราะชีวิตของเธอโดน
พะเน้าพะนอจนน่าเบื่อ ได้ทำอะไรแผลงๆ แบบนี้ก็ดี ชีวิตจะได้มี
รสชาติเสียบ้าง

“ก็ถ้าโจรเป็นชาวกัลชาร์ เหตุจูงใจก็จะมีหลายประเด็น ไม่ว่าจะ
เป็นการขัดแย้งระหว่างรัฐ ผลประโยชน์เรื่องน้ำมัน หรือไม่ก็พวกกลุ่ม
ก่อความไม่สงบ รวมไปถึงโจรทะเลทรายที่อาจจะจับตัวว่าที่เจ้าสาว
ของซีคฮ์ไซฟาฮ์เพื่อเรียกค่าไถ่ล่ะสิ”

“จริงด้วย โห...พี่อาทิตย์นี่ยอดไปเลยคะ เอาตามนี้เลยคะ
พี่อาทิตย์ แนบเนียนสุดๆ”

เพียงจันทร์กระโดดกอดพี่ชายเอาไว้แน่น สองพี่น้องต่างมองเห็น
ทางสว่างข้างหน้า ทว่าจุดหมายปลายทางของทั้งสองคนหาใช่จุดหมาย
เดียวกัน

ความทรงจำในวัยเด็ก

เพียงจันทร์สมสามมือบางเย็นเยียบเข้าไว้ด้วยกัน อีกไม่กี่นาที่ข้างหน้า เธอจะได้พบกับซีคัสไซฟาฮี คู่หมั้นที่ไม่เคยเห็นหน้าหรือพูดคุยติดต่อกันมาตลอดสิบห้าปีเต็ม

หญิงสาวนั่งอยู่ในรถยนต์ด้วยท่าทางกระสับกระส่าย แม้ว่าเครื่องปรับอากาศในรถจะเย็นเฉียบจนต้องห่อไหล่ กระนั้นเหงื่อกลับผุดขึ้นบริเวณไฝมและปลายจมูกวัน เธอกำลังตื่นเต้นและวิตกกังวลจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ เหลือบตาไปมองพี่ชายซึ่งทำหน้าที่เป็นพลขับเพียงแวบเดียวแล้วก็มอมงมือตัวเองอย่างกำลังครุ่นคิด

ขอให้แผนการทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีด้วยเถิด...

หญิงสาวเฝ้าภาวนา หากทุกอย่างเป็นไปตามที่เธอและพี่ชายได้ชักซ้อมไว้กับโจรรับจ้าง นั่นก็หมายความว่าเธอจะเป็นอิสระ

เพียงจันทร์กระซิบกระป๋ายเอาไว้นั่น เธอเบิกเงินสดมาจำนวนหนึ่ง ตั้งใจว่าจะระหว่างหลบหนีการแต่งงานในครั้งนี้นี้ เธอจะบินไปหาเพื่อนสนิทที่กำลังเรียนต่อปริญญาโทที่ยุโรป ไปกิน เที่ยว ซอปปิงให้สำเร็จสำราญใจ ปล่อยอิตาซีคัสไซฟาฮีให้ตามหาเจ้าสาวต่อไป เธอขอยกมือลาติดปีกบินลัดฟ้าไปให้แสนไกล

‘จะได้รู้ฤทธิ์คุณหนูเพียงจันทร์เสียบ้าง’

“แม่ดีใจ ที่สุดทำยหนูก็ตกลง” นภาเอื้อมมือไปกุมมือบุตรสาว เอาไว้แน่นแล้วยิ้มอ่อนโยน

เพียงจันทร์ใจหายวูบเมื่อคิดว่าจะต้องจากมารดาไปไกลถึงยุโรป ช่วงเวลาที่ไม่ม่มีมารดาคอยอยู่ข้างๆ คงยาวนานมากที่สุดทีเดียว

“ท่านซีคัสไซฟาธัสเป็นคนสุภาพอ่อนโยน แม่เชื่อว่าท่านต้องดูแลหนูได้เป็นอย่างดี สองเดือนนับจากนี้ขอให้หนูตั้งใจเรียนรัฐขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชาวบัลแกเรียให้ถ่องแท้ เมื่อวันแต่งงานมาถึงแม่จะไปหาหนูพร้อมกับคุณพ่อและพี่ชาย”

“คะ คุณแม่”

“นี่สร้อยที่แม่รักมาก แม่ให้หนูใส่ติดตัวเอาไว้ จะได้รู้สึกเหมือนมีแม่อยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา” นภาถอดสร้อยทองคำขาวเส้นเล็กประดับจี้อเมทิสตรูปหัวใจนางาม แล้วสวมให้บุตรสาวด้วยความรัก

เพียงจันทร์ประนมมือไหว้ขอบคุณ ด้วยจำได้ว่าเธอเห็นสร้อยเส้นนี้ติดตัวมารดาเสมอตั้งแต่เธอเกิด

“หนูคงคิดถึงคุณแม่ทุกวันเลยคะ”

“แม่ก็คิดถึงหนู ไปอยู่ที่นั่นอย่าดี้อย่างชนะลูกนะ ท่านซีค บอกสอนอะไรก็ขอให้ตั้งใจฟัง ทั้งความเอาแต่ใจและความดีอันไว้ที่นี้ หนูกำลังจะมีครอบครัวแล้ว ต้องเป็นผู้ใหญ่เสียทีนะลูก” นภาดึงบุตรสาวเข้ามากอดเอาไว้แน่น ด้วยไม่เคยต้องจากลูกสาวไปไกลถึงคนละทวีปเช่นนี้

เพียงจันทร์แทบไม่ได้ยินว่ามารดาพูดประโยคสุดท้ายว่าอะไร บ้าง เมื่อภาพเบื้องหน้าของเธอคือเครื่องบินส่วนตัวของซีคัสไซฟาธัสจอดตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ทันทีที่เธอก้าวขึ้นไปบนเครื่องบินลำนั้น เธอจะไม่ได้กลับมาที่เมืองไทยอีก อย่างน้อยๆ ก็สองเดือนเลยทีเดียว

“ลงมาได้แล้วจันทร์” บิดาเป็นคนเดินมาเปิดประตูให้บุตรสาว ด้วยตนเอง เมื่อเพียงจันทร์เอาแต่นั่งนิ่งไม่มีที่ท่าว่าจะลงมาจากรถ

ทั้งที่ซีคัสไซฟาฮ์ออกมาเย็นรอรอยู่ก่อนแล้ว อีกทั้งยังเดินเข้ามาทักทาย พลเอกบดินทร์อย่างนอบน้อมเสมือนญาติผู้ใหญ่ที่เคารพรัก โดยไม่มีท่าทีว่าจะถือตัวว่าตนเองสูงศักดิ์กว่าเลยแม้แต่น้อย ยิ่งสร้างความปลื้มปิติให้ชายสูงวัยมากขึ้นไปอีก

“จันทร์ พ่อบอกให้ลงมาจากรถ เดี่ยวนี้” ชายสูงวัยสั่งด้วยน้ำเสียงแหบต่ำ

ท่ามกลางอาการใจหายใจคว่ำของนากับอาทิตย์ เพราะกลัวว่าเพียงจันทร์จะแผลงฤทธิ์ต่อหน้าซีคัสไซฟาฮ์ให้ต้องอับอาย

หญิงสาวค่อยๆ ก้าวลงจากรถด้วยท่าทางเชื่องช้า ปรายตามองซีคหนุ่มเพียงแวบเดียวแล้วยืนนิ่งไม่คิดทักทายอีกฝ่ายก่อน ทั้งที่เธออายุน้อยกว่าเกือบสิบสามปี

“สวัสดิ์ครับ น้องจันทร์” ซีคัสไซฟาฮ์ยื่นมือหมายจะทักทายหญิงสาวอย่างชาวตะวันตก ทว่าเพียงจันทร์กลับยกมือขึ้นไหว้ ด้วยไม่คิดสัมผัสมือเขาเป็นอันขาด

“สวัสดิ์ค่ะท่านซีคัสไซฟาฮ์” หญิงสาวพนมมือไหว้อย่างงดงามที่สุดราวกับต้องการประจบประคารมารดา เธอลอบมองเสี้ยวหน้าของชายหนุ่มเพียงครู่เดียว จึงเห็นว่าซีกหน้าด้านขวาของเขามีรอยแผลเป็นเหวอะหวะไม่น่ามอง อัดคิดไม่ได้ว่าเขาคงหน้าตาดีกว่านี้หากไม่มีรอยแผลเป็นนั้น

แต่ใช้ว่าเธอจะมองคนแค่เพียงหน้าตา ที่เธอตั้งแง่รังเกียจเขาไม่ใช่เพราะแผลเป็นอันแสนอัปลักษณ์บนใบหน้า แต่เธอรังเกียจความใจดำของเขาต่างหากล่ะ

คู่หมั้นนั้นเธอหรอ น่าขันที่สุด

ด้วยความที่เธอเป็นเด็กสาวช่างฝัน การพบกับซีคหนุ่มใจดีอ่อนโยน แม้เขาจะมีหน้าตาอัปลักษณ์ไม่ต่างจากเจ้าชายอสูรในนิทานวัยเด็กที่เธอชื่นชอบ แต่เธอก็ไม่คิดรังเกียจ ยังคงเฝ้ารอนับวันที่จะได้

พบเขาอีกครั้ง แต่...ปีแล้วปีเล่ากลับไร้แววว่าซีคัสไซฟาธัสจะมาเยือนเมืองไทย ความน้อยใจ เสียใจ แปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ และต่อต้านในที่สุด

เมื่อคิดว่าเขาคงไม่เคยเห็นค่าของเธอซึ่งเป็นคู่หมั้นเลยแม้แต่น้อย ยิ่งทำให้เธออับอายตัวเองในวัยเด็กที่แสนไร้เดียงสาจนไม่รู้เลยว่าชายตรงหน้าที่สร้างคู่ดีกับเธอนั้น ความจริงแล้วเขารังเกียจเธอ แล้วนี่อะไรกัน...จะมาเห็นค่าตอนที่หาใครมาแต่งงานด้วยไม่ได้แล้วสินะ คิดหรือว่าเธอจะยอมเป็นของตาย

เมื่อทักทายเสร็จเธอก็เบือนหน้าหนีเสียดี๊ดี เดินไปยืนข้างพี่ชาย แล้วกระซิบแผ่วให้ได้ยินกันแค่สองคน

“แผนการเรียบร้อยนะคะพี่อาทิตย์ ถ้าพลาดละก็จันทร์ต้องตายแน่ๆ เลย” หญิงสาวเม้มริมฝีปากเข้าหากันสนิท ดวงตากลมโต กอปรด้วยแพขนตาหนางามองหลบมองซีคัสไซฟาธัสซึ่งกำลังยืนสนทนากับบิดาและมารดาของเธอด้วยสายตาชิงชัง

“เรียบร้อย เรานั่นล่ะอย่ามีพิรุณจนท่านซีคัสจับได้ก็แล้วกัน ทำให้แบบเนียนสมบทบาท เพราะถ้าท่านซีคัสรู้ว่าเราวางแผนนี้ขึ้นมาท่านคงโกรธมาก และคนที่โกรธมากยิ่งขึ้นกว่าก็คือคุณพ่อ” อาทิตย์ขู่กลับหวังว่าน้องสาวจะกลัวแล้วคิดเปลี่ยนใจ ทว่าตรงกันข้ามกับสิ่งที่เขาคิดอย่างสิ้นเชิง

“ไม่ต้องกลัวค่ะ จันทร์จะแสดงให้สมบทบาทเลย คอยดูสิ” หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างอวดดี ดวงตากลมโตไหวระริกไม่มีแววแห่งความหวาดกลัวหรือประหม่าเลยสักนิด “อิสรภาพอยู่ตรงหน้า จันทร์จะคว้ามันเอาไว้ให้ได้ พี่อาทิตย์ไม่ต้องห่วงงนะคะ จันทร์จะต้องกลับมาที่เมืองไทยให้ได้ งานแต่งงานจะต้องเป็นโมฆะ”

อาทิตย์สายหน้าก่อนจะยิ้มมน้องสาวอย่างเอ็นดู แม้จะหนักใจกับความซุกซนของน้องสาว แต่เขาเชื่อว่าเมื่อเธอมีความรัก มันจะ

ทำให้เธอเติบโตราวกับดอกไม้ผลิบานรับแสงอรุณ เมื่อถึงวันนั้น กุหลาบ
ตุ้มดอกนี่คงอ่อนหวานน่าทะนุถนอม ไม่ใช่ແບบ ซ่า กำกั้นเช่นนี้

“จันทร์ ได้เวลาแล้วลูก” นภาเดินมาตะแคงไหล่บุตรสาว สีหน้า
บ่งชี้ว่าทั้งรักทั้งหวงบุตรสาวจนหยาดน้ำใสปรี่มขอบตาพานจะหยาด
หยดลงมาเสียทุกครั้ง เมื่อคิดว่าลูกอาจลำบากเมื่ออยู่ต่างบ้านต่างเมือง

“อย่าดี้ออย่าชน หนูต้องเชื่อฟังท่านซีคะจู้มัย” นภาดึงบุตรสาว
เข้ามากอด ในขณะที่บิดาทำแค่เพียงยื่นมือมาลูบศีรษะบุตรสาวแผ่วเบา

พลเอกบิดนทร์เองก็ใจหายไม่แพ้กัน ที่ลูกสาวจำต้องจากบ้าน
เพื่อไปมีครอบครัว มิต่างจากนกที่ต้องโฉบบินออกจากรังเพื่อไปเผชิญ
กับโลกอันแสนกว้างใหญ่

“หนูรักคุณแม่คุณพ่อนะคะ” เพียงจันทร์สะเทือนใจไม่น้อย
ยี่สิบสองปีที่เธอไม่เคยออกจากอ้อมกอดอบอุ่นนี้เลยสักครั้ง เธอตั้งใจ
ว่านี่จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่จะต้องอยู่ห่างจากผู้เป็นที่รัก
ทั้งสอง แผนการจะต้องสำเร็จเพื่อที่เธอจะกลับมาซุกอ้อมกอดอบอุ่นนี้

“แม่ก็รักหนูจ้ะ”

“ไปเถอะครับ ได้เวลาแล้ว คุณลุงคุณป้าไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะ
ดูแลน้องจันทร์เป็นอย่างดี” ซีคหนุ่มยื่นมือให้หญิงสาว ทว่าเพียงจันทร์
กลับมองผ่านแล้วเดินนำหน้าเขาไปเสียอย่างนั้น

“ฝากด้วยนะคะท่านซีค” นภาถึงกับน้ำตาซึม พร่ำฝากบุตรสาว
ไว้กับชายหนุ่มไม่ขาดปาก

“ไม่ต้องห่วงวงครับ ผมจะดูแลน้องด้วยชีวิตของผม”

เพียงจันทร์ซึ่งเดินนำไปก่อนแล้วอดที่จะเบะปากไม่ได้เมื่อได้ยิน
ถ้อยคำที่หวานจนเลี่ยนของซีคหนุ่ม “จะดูแลด้วยชีวิตของผม พุดมา
ได้ยังงั้นซวยที่สุดเลย” เธอยกไหล่เล็กน้อยแล้วก้าวขึ้นไปบนเครื่องบิน
ส่วนตัวของชายหนุ่ม เมื่อมองกลับลงมาก็พบว่าครอบครัวของเธอ
กำลังยืนโบกมือส่งเธอด้วยความอาลัยและโล่งใจระคนกัน

เมื่อถึงเวลาที่ต้องจากบ้านไปจริงๆ เธอก็ถึงกับน้ำตาซึมด้วยความใจหาย ได้แต่ปลุกปลอบตัวเองว่าอีกไม่กี่วันเธอก็จะได้กลับบ้านแล้ว แผนการของเธอกับพี่ชายจะสำเร็จ พี่ชายเห็นแก่ตัวที่ซื้อซีคัสไซไฟท์จะไปจากชีวิตของเธอตลอดกาล

ภายในเครื่องบินส่วนตัว ตกแต่งเรียบหรู งดงามราวกับห้องพักในโรงแรม มีมุมพักผ่อน และบาร์เครื่องดื่มพร้อมแอร์โฮสเตสสาวสวยคอยดูแลต้อนรับด้วยกิริยาสุภาพนอบน้อม เพียงจันทร์เดินสำรวจจนทั่ว จึงพบว่าภายในเครื่องบินแบ่งออกเป็นสี่ห้องนอน และห้องประชุมใหญ่ที่สามารถจุผู้เข้าประชุมได้ไม่ต่ำกว่ายี่สิบคนเลยทีเดียว เห็นแบบนี้แล้วหญิงสาวอดที่จะกังขาในความรวยของซีคัสไซไฟท์ไม่ได้

เครื่องบินยังอลังการขนาดนี้ แล้วคุณหาสน์ฟารฮานจะหรูหราใหญ่โตสักเพียงไร หญิงสาวจำได้ราวๆ ว่าเธอเคยเห็นนิตยสารชื่อดังขออนุญาตไปถ่ายรูปลูกุหาสน์ฟารฮานและขอสัมภาษณ์ชีวิตการันท์มารดาของซีคัสไซไฟท์ ซึ่งเคยเป็นอดีตดารายอดนิยมของเมืองไทย แต่เพราะทิว ทำให้เธอไม่ได้เปิดอ่าน แค่อ่านเพียงเหลือบตามองเมื่อเห็นเพื่อน ๆ พากันพูดถึงก็เท่านั้น

หญิงสาวเดินกลับมา นั่งบนเก้าอี้ เมื่อเครื่องบินกำลังจะทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ไม้ก็อดใจเธอก็มองเห็นแผ่นดินเกิดของเธออยู่เบื้องล่างทุกอย่างดูเล็กลงราวกับเมืองจำลอง

“น้องจันทร์อยากดื่มอะไรมั๊ย”

เพียงจันทร์ไม่ตอบ ยกมือขึ้นกอดอกแล้วหลับตาลงแสรั่งหลับไปเสียตื้อๆ ซีคัสไซไฟท์ได้แต่ส่ายหน้า ลอบมองหญิงสาวอยู่เงิบๆ

‘ซิ เรียกฉันว่า น้องจันทร์ คิดว่าฉันจะใจอ่อนนยบยากับเสียงนุ่มๆ หรือยังงั ไม่มีทาง’ หญิงสาวเข็ดหน้าอย่างถือดี ภายในใจเต็มไปด้วยความเคืองชุน กัดริมฝีปากกลางอย่างครุ่นคิด แอบคิดแผลงๆ ว่า

จะอาศัยความซุกมุ่นช่วงที่ใจรดกปลิ้น แกล้งป้องกันตัวเองจากใจแล้ว
ตีผิดตัว พาดผิดไปตีหัวอีตาซีค้ำสักสองสามทีน่าจะดี

สวยเหมือนตุ๊กตา แต่ก็ดีอ ยิง และดูท่าว่าคงจะแสบมิใช่น้อย
เลยทีเดียว

ซีคหุ่มคลี่ยิ้มอย่างนឹกซัน แล้วผิวปากอย่างอารมณ์ดี คน
ตัวเล็กหรือตามองคนตัวโตที่นั่งไขว้ขาทางหนังสือพิมพ์ออกอ่านแล้ว
ยิ่งรู้สึกหมั่นไส้ แม้จะแสรังลับแต่ภายในใจนั้นเดือดปุดๆ รวากับ
กาน้ำร้อนที่กำลังเดือดได้ที่

‘อารมณ์ดีไปเถอะอีตาซีค้ำไซไฟท์ ฉันจะทำให้ท่านจดจำ
ผู้หญิงไทยไปอีกนานแสนนานเลยคอยดู’

หญิงสาวหมายมาด คิดแผนการมากมายในหัว ทว่าครู่เดียว
แบตเตอร์ในกายของเธอก็หมดลงดื้อๆ หญิงสาวผล็อยหลับไปโดยไม่
รู้ตัว จึงไม่เห็นว่ามีใครบางคนจ้องมองใบหน้าหวานยามหลับของเธอ
อย่างหลงใหล เขาค่อยๆ อุ้มร่างบางเข้าไปในห้องนอนอย่างเบา
มือ ด้วยกลัวว่าเธอจะตื่น บรรจงห่มผ้าห่มให้เธออย่างทะนุถนอม ก่อนจะ
สาวเท้ากลับออกไปอย่างแผ่วเบา

“ฝันดีนะครั้น้องจันทร์”

เมื่อเสียงประตูห้องปิดลง หญิงสาวก็ลืมตาขึ้นทันที เธอรู้สึก
ร้อนวูบวาบไปทั้งตัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ใบหน้าแดงระเรื่อด้วย
เลือดฝาดอย่างสาวแรกรุ่น

ไม่นะ เธอเกลียดผู้ชายคนนี้ ไม่ว่าเขาจะทำดีกับเธอมากมาย
ขนาดไหน เธอก็จะไม่ยอมใจอ่อนเป็นอันขาด

หญิงสาวแม้ริมฝีปากเข้าหากันเป็นเส้นตรง หายใจเข้าออก
แรงๆ ก่อนจะขมตาหลับ ทว่าสมองกลับคิดนู่นวายเป็นต่างๆ นานา กว่าจะ
เข้าสู่ห้วงนิทราก็ใช้เวลาร่วมชั่วโมงเลยทีเดียว

แล้วความฝันและความทรงจำก็ย้อนกลับมา พาตัวเธอย้อนกลับ

ไปเมื่อสิบห้าปีก่อน เมื่อครั้งที่เด็กหญิงเพียงจันทร์มีอายุแค่เพียงเจ็ดปีเท่านั้น

‘จันทร์ นี่พี่ซัชไซฟายี ไหว้พี่เขาเสียสิลูก’

نگاهจูงมือเด็กหญิงตัวน้อยถักเปียยาวจดเอวสองข้าง สวมชุดกระโปรงสีฟ้าอ่อนฟูพอง หน้าตาน่ารักกระจุกกระจิมราวกับตุ๊กตาตัวน้อยๆ นำทะนุถนอม ดวงตากลมโตสว่างสุกใสจ้องมองพี่ซัชไซฟายี ซึ่งมีแผลเป็นที่ใบหน้าด้วยรอยยิ้ม ไม่มีท่าทางหวาดกลัวหรือรังเกียจเลยแม้แต่น้อย

‘สวัสดิ์คะพี่ซัชไซฟายี’ เด็กหญิงตัวน้อยเดินเข้าไปใกล้ๆ ชายหนุ่มที่แต่งตัวประหลาดแตกต่างไปจากทุกคนที่รายล้อมรอบกายเธอ เขาใส่เสื้อแขนยาว ปลายเสื้อยาวกรอมเท้า ที่ศีรษะพันผ้าลายตารางเอาไว้ รูปร่างสูงผอมอย่างวัยรุ่นอายุยี่สิบปี เพียงจันทร์ไม่มีท่าทางประหม่าและขลาดกลัว นั่นเพราะพี่ชายของเธอก็มีอายุและส่วนสูงไม่ต่างจากชายหนุ่มตรงหน้า

ทว่าคนตัวโตกว่ามีท่าทางอึ้งไปหลายอึดใจ ก่อนจะกล่าวทักทาย ‘สวัสดิ์ครับเพียงจันทร์ พี่ไม่คิดว่าหนูจะยังเด็กขนาดนี้’ เมื่อพูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นมองบิดามารดาของตนอย่างมีคำถาม เขาอยากจะรู้เหลือเกินว่าท่านทั้งสองคิดอะไรอยู่ จึงได้หั้นหมายเด็กพินยังไม่สิ้นกลิ่นน่านนมแบบนี้ให้เป็นคู่หมั้นของเขา

‘ลูกโป่งของจันทร์ลอยไปติดบนต้นไม้หลังบ้าน พี่ซัชไซฟายีตัวสูง ช่วยเก็บลูกโป่งให้จันทร์หน่อยได้มั๊ยคะ’ เด็กหญิงมองเขาด้วยความหวัง และนั่นทำให้ซัชไซฟายีไม่อาจปฏิเสธเด็กหญิงได้

‘ได้สิ ลูกโป่งอยู่ไหนล่ะ’

‘ทางนี้คะ พี่ชาย’

เด็กหญิงรีบวิ่งนำหน้าไปด้วยความเร็วก่อนจะซึ้ขึ้นไปบน

ต้นจามจุรี ลูกโป่งคิดตีติดอยู่บนกิ่งไม้สูง ซิคหนุ่มแทบกุมขมับเพราะคิดไม่ออกว่าจะปีนขึ้นไปเก็บลูกโป่งนั้นได้อย่างไร กำลังจะหันมาปฏิเสธเด็กหญิงแล้วบอกให้เธอไปซื้อใหม่ แต่เมื่อหันไปเห็นประกายดาววาววับที่เต็มไปด้วยความหวังราวกับเขาคือฮีโร่ เขาก็มีอาจทำร้ายจิตใจเด็กหญิงด้วยการปฏิเสธได้

‘รอแป๊บนะ’ ชายหนุ่มถลกไต้ปยาวขึ้นเผยให้เห็นกางเกงขายาวข้างในก่อนจะลงมือปีนต้นไม้

ให้ตายเถอะ เขาไม่ได้ปีนต้นไม้มาหลายปีแล้ว แต่ต้องมาปีนเก็บลูกโป่งให้เด็กผู้หญิงตัวกะเปี้ยก เด็กที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคู่หมั้นของเขาเสียด้วย

เด็กแบบนี้จะเอาไปทำอะไรได้ เขามีต้องกระเตงพาไปส่งที่โรงเรียน คอยอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เล่านิทานก่อนนอนให้ฟังหรือยังไร ท่านพ่อคิดอะไรอยู่นะถึงได้หมั้นหมายเด็กที่มีอายุห่างจากเขาถึงสิบสามปีแบบนี้ คิดพลางสายหน้าอย่างอ่อนใจ ก่อนจะคว้าลูกโป่งคิดตีมาถือไว้ได้สำเร็จ เมื่อได้ยินเสียงดีใจจากเด็กหญิงตัวน้อยก็ทำให้ชายหนุ่มอดที่จะอมยิ้มตามไม่ได้

‘เฮ้ พี่ชายใจดีที่สุดเลย’ เด็กหญิงกระโดดโลดเต้นไปมา เมื่อซิคฮัสซาฟายี่ปีนกลับลงมายืนบนพื้นดินเธอก็โผล่เข้ากอดเขาทันที

‘พี่ชายใจดีจังเลยคะ โตขึ้นจันทร์จะเป็นเจ้าสาวของพี่นะคะ’ ไม่พูดเปล่า แต่ยังยื่นหน้าไปหอมแก้มเขาพอดใหญ่

ชายหนุ่มผงะด้วยความตกใจ เพราะเด็กหญิงหอมแก้มข้างที่มียรอยแผลเป็นน่าเกลียดโดยไม่มีท่าที่รังเกียจเลยสักนิด

‘หนูไม่กลัวแผลเป็นของพี่หรอก’ เขาเอ่ยถามด้วยความแปลกใจปกติเด็กมักกลัวเขา ขนาดลูกของคนสวนในคฤหาสน์เห็นหน้าเขายังตกใจร้องให้จ้า ทว่าเพียงจันทร์กลับแตกต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ทั้งที่เขาหมายมั่นว่าเธอคงแหกปากร้องให้จ้าจนไม่กล้าเข้าใกล้เขาอีกเลย

‘กลัวทำไมคะ ก็พี่ชายเป็นเจ้าของชายอสูรนี่คะ’

‘เจ้าของอสูรนั่นหรือ’ เขาทวนถามด้วยความแปลกใจ เด็กหญิงทำท่าทางโตเกินไหวด้วยการกอดอก แล้วเดินไปนั่งที่ม้านั่งด้วยท่าทางเป็นการเป็นงานจนเขานึกขัน

‘ก็นิทานเรื่องโงมงามกับเจ้าชายอสูรยังงั้นละคะพี่ชาย ในนิทานมีเจ้าชายถูกสาปให้เป็นอสูรร้ายอัปลักษณ์ แต่แล้วความรักของนางเอกก็ทำให้เจ้าชายกลับมาเป็นเจ้าชายรูปงามดังเดิม พี่ชายไม่ต้องกลัวนะคะ จันทรจะรักษาแผลบนใบหน้าให้พี่ชายเอง’ เด็กหญิงพูดด้วยท่าทางหมายมาด

‘งั้นเราก็เป็นนางเอกนะสิ’

‘ใช่คะ’ เด็กหญิงพยักหน้า ‘จันทรเป็นนางเอก ส่วนพี่ชายเป็นเจ้าชายอสูร แม่บอกจันทรว่าโตขึ้นจันทรต้องแต่งงานกับพี่ชาย จันทรสัญญาว่าจะเป็นเจ้าสาวที่ดีของพี่คะ’ เด็กหญิงยิ้มกว้างจนตาเล็กหายไป ไม่น่าเชื่อเลยว่ารอยยิ้มของเด็กจะทำให้หัวใจเย็นชาของเขาไหววูบ

‘ตัวแค่นี้ยามาพูดเรื่องแต่งงานเป็นเด็กแก่แดดหน่อยเลย’ เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี น่าแปลกทั้งที่เขาคิดว่าการมาเยือนเมืองไทยครั้งนี้คงน่าเบื่อ เขาคงเจอคู่หมั้นสาวแสนจู้จี้จ้าน ใครจะคิดเลยว่าคู่หมั้นของเขาจะมีอายุแค่เพียงเจ็ดปีเท่านั้น

‘แล้วต้องอายุเท่าไรถึงจะพูดได้คะ’ เธอเอียงหน้าถามด้วยความสงสัย

‘อีกสักสิบห้าปีมั้งให้โตกว่านี้สักหน่อยก่อน’ เมื่อตอบออกไปแล้วก็อดจินตนาการตามไม่ได้ว่าอีกสิบห้าปีนับจากนี้ เด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มตรงหน้าจะโตขึ้นมาเป็นสาวสวยสักเพียงใด

‘งั้นอีกสิบห้าปีพี่ชายมารับจันทรไปเป็นเจ้าสาวนะคะ’ เด็กหญิงยิ้มตาเป็นประกาย

ซีดหนุ่มไม่ได้แต่มองอย่างเอ็นดู เด็กตัวแค่นี้รู้ความหมายของการ

แต่งงานหรือยังหนอ เธอรู้แค่เพียงว่าการแต่งงานจะได้สวมชุดสีขาว พู่พองราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย ได้ครองรักกับเจ้าชายอย่างมีความสุข ทว่าชีวิตจริงไม่เป็นเช่นนั้น อีกสิบห้าปีเธอคงเติบโตเป็นผู้ใหญ่และตระหนักว่าการแต่งงานไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตก็เป็นได้

อิสระต่างหากละที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด อย่างที่เขากำลังโหยหา อยู่ในตอนนี้ เขาต้องการอิสระในการเลือกคู่ครอง เขาเกลียดการถูกคลุมถุงชน

‘พี่ชายมาหาฉันทีบ่อยๆ นะคะ’

ซิคซ์ไซไฟท์ได้แต่ยิ้ม ไม่ได้ตอบรับเด็กหญิง เพราะความจริงแล้ว เขาตั้งใจเอาไว้ว่าเมื่อกลับไปที่รัฐกัลซาร์เขาจะเจรจากับบิดามารดา เรื่องนี้อีกครั้ง และยกเหตุผลมากมายเพื่อเป็นข้ออ้างในการยกเลิกการหมั้นหมายและการแต่งงานที่จะมีขึ้น เด็กหญิงอาจฝันสลาย แต่นั่นจะเป็นผลดีต่อเธอในอนาคต เพราะเมื่อเธอเจอชายที่รักเธอจะได้ไม่ต้องเสียใจที่ต้องแต่งงานกับเขา

แต่แล้วคำคัดค้านของเขาก็ไม่สำเร็จ อีกทั้งยังล้มเหลวไม่เป็นท่า อีกด้วย

ซิคหกหนุ่มเดินกลับเข้ามาในห้องนอนของเพียงจันทร์อีกครั้ง

เขามองไปหน้ายามหลับไหลของเธอด้วยความรัก ใช่ เขามั่นใจว่ามันคือความรัก เขารักผู้หญิงคนนี้ ส่วนจะรักเมื่อไรนั้นเขาเองก็ตอบไม่ได้ บางทีเขาอาจหลงรักเธอตั้งแต่วัยเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ เลยก็ได้

เขาทรุดตัวลงนั่งข้างเตียง ดวงตาคมทอมองไปหน้ารูปไข่ของหญิงสาวด้วยความคิดถึง ขนตางามงอนอ่อนซ้อย จมูกเล็กปลายเชิดอย่างคนดีอ่อนและถือดี ริมฝีปากสีชาดเผยน้อยๆ หน้าที่ถูกปิดทับด้วยผ้าห่มเนื้อแพรขยับขึ้นลงเป็นจังหวะซ้าๆ อย่างคนหลับลึก

เขาอยากจะได้ถึงตัวเธอเข้ามาอกอดให้หายคิดถึง แต่ก็ไม่อาจทำได้

ด้วยรู้ข่าวจากอาทิตย์ว่าเขาถูกคู่หมั้นเกลียดชังหน้าเสียแล้ว

‘น้องสาวผมไม่ยากแต่งงานกับท่านซีคครับ’

ประโยคนี้ทำให้หัวใจแกร่งราวกับหินผาแทบถล่มยับลงไปกองไม่เป็นท่า เขางุนงงและไม่เข้าใจว่าเขาทำอะไรผิดตรงไหนเธอถึงไม่ยอมแต่งงานกับเขา ทั้งที่เมื่อสิบห้าปีที่แล้วเธอยังสัญญาว่าจะเป็นเจ้าสาวของเขาอยู่เลย แต่เมื่อได้รับคำตอบจากอาทิตย์

‘ความรู้สึกของผู้หญิงซับซ้อนมากนะครับท่านซีค ยิ่งท่านไม่เคยไปหา ไม่เคยไปพูดคุยทำความสนิทสนม ก็ไม่แปลกที่น้องสาวของผมจะต่อต้านท่านซีค’

ซีคฮัซโซฟาร์ทะสิ่งงั้นอย่างคาดไม่ถึง เขามืดจริงๆ ที่ปล่อยปลดละเลยคู่หมั้น แทบไม่เคยสนใจไยดีหรือถามไถ่เลยสักครั้ง

ใช่...ทุกคนอาจคิดแบบนั้น แต่ความจริงที่ไม่มีใครรู้ก็คือ...เขาไปหาเพียงจันทร์แทบทุกปี ฝ้ามองดูความเปลี่ยนแปลงของเด็กหญิงที่ค่อยๆ เติบโตเป็นหญิงสาวอย่างเงียบๆ เรื่อยมา กว่าเขารู้ตัวว่าหลงรักเธอจนหมดหัวใจ เธอก็เกลียดเขาจนหมดหัวใจเสียแล้ว

นับจากวันแรกที่พบกันเขาก็ไม่เคยสนใจเด็กหญิงตัวน้อยอีกเลย เขาใช้ชีวิตไปกับการเรียนและเที่ยวเล่นอย่างวัยรุ่นทั่วไป และเมื่อเพียงจันทร์อายุครบสิบหกปี ส่วนเขาอายุยี่สิบเก้าปี ตอนนั้นเขาคบอยู่กับนางแบบสาวชื่อดังจากปารีส เธอสวย เข็กซี มีเสน่ห์น่าหลงใหล เมื่อบิดาเน้นย้ำเรื่องคู่หมั้นอีกครั้ง เขาก็เดินทางมาที่เมืองไทยเพื่อจะดูว่าคู่หมั้นของเขาเป็นอย่างไรบ้าง เป็นเด็กสาวใจแตก หรือทำเรื่องเสื่อมเสียอะไรหรือเปล่า

ซึ่งหากเธอทำเช่นนั้น เขาจะได้นำเรื่องนี้ไปเป็นข้ออ้างที่จะล้มเลิกงานแต่งงาน

ทว่าเด็กสาวรูปร่างบอบบาง ถักเปียสองข้างมัดริบบิ้นสีน้ำเงิน เข้ากับกระโปรงพลีตจั๊บบรรอบ สวมเสื้อสีขาวแขนกระบอก และถุงเท้า

ชาว ร่องเท้าสีดำมันเงาเช่นเดียวกับกระเป๋าทึบดำจากหนังทรงสี่เหลี่ยม
ผืนผ้า เธอกำลังเดินออกจากโรงเรียนด้วยรอยยิ้ม พุดคุยสนุกสนานกับ
เพื่อนสาววัยเดียวกัน

ทว่าเธอกลับโดดเด่นและสวยสดใสจนเขาแทบมิอาจละสายตา
และโดยที่ไม่มีใครคาดคิด จู่ๆ หญิงสาวก็ทิ้งกระเป๋าลงบนพื้นแล้ววิ่งไป
กลางถนนเพื่อขวางรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นที่วิ่งมาด้วยความเร็ว

เอียด

เสียงเบรกดังบาดใจเขาเสียเหลือเกิน นาที่นั้นเขาตะลึงงันเสีย
จนพูดไม่ออก กำลังจะวิ่งปราดเข้าไปหาเธอ แต่เมื่อเห็นว่าเธอไม่เป็น
อะไรเขาก็ได้แต่แอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ตามด้วยความไม่พอใจ
จนคิ้วหนาขมวดมุ่นเข้าหากัน

‘เด็กบ้า นั่นเธอจะฆ่าตัวตายหรือยังไง ไม่คิดบ้างหรือว่าการทำ
เช่นนี้จะทำให้พ่อแม่ของเธอเสียใจมากแค่ไหน’ ชายหนุ่มนึกตำหนิทั้งที่
หัวใจยังเต้นแรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่ แต่เมื่อเห็นหญิงสาว
ลุกขึ้นพร้อมกับอุ้มลูกแมวตัวน้อยเอาไว้ในอ้อมกอด ชายหนุ่มก็ถึงกับ
ตะลึงงันแล้วปรับความคิดที่มีต่อเธอใหม่ทั้งหมด

‘เธอเป็นคนยังไงกันแน่เพียงจันทร์ ถึงได้เอาตัวเองไปขวางรถ
เพื่อช่วยชีวิตแมว’

แน่นอนว่านั่นคือด้านดีของเพียงจันทร์ที่เขาได้รับรู้ ได้เห็นกับตา
ตนเองโดยไม่ต้องมีใครบอก แต่ยังมีนิสัยด้านร้าย วีน เหวี่ยงของ
หญิงสาวที่มีมาเข้าหูไม่ขาดสาย และแน่นอนเขาได้เห็นกับตาตัวเอง
อีกเช่นกันถึงได้เชื่อว่า เธอไม่ได้เป็นเพียงนางฟ้าอ่อนโยน แต่เธอยัง
เป็นนางมารร้ายที่ชอบกรีดหัวใจผู้ชาย และแสนเอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง

ปีที่เพียงจันทร์อายุครบสิบเก้าปี เขาได้มีโอกาสเดินทางมาเมือง
ไทยในวันวาเลนไทน์พอดี และนั่นทำให้เขาได้เห็นเธอปฏิเสธ
ผู้ชายที่นำดอกกุหลาบช่อโตมาให้เธออย่างไม่ไยดี ไม่ว่าผู้ชายเหล่านั้น

จะหล่อระดับพระเอก หรือรวยระดับเศรษฐี หญิงสาวก็กล้าที่จะปฏิเสธ ด้วยถ้อยคำรุนแรง แทบจะเรียกว่าทำร้ายจิตใจผู้ชายเหล่านั้นให้แหลกเหลวไม่มีชิ้นดี

หญิงสาวมักเหวี่ยง วีน และดูเหมือนจะอารมณ์แปรปรวน นั่นเพราะส่วนหนึ่งเธอถูกเลี้ยงดูมาราวกับไขในหิน อาทิตยสารภาพว่าครอบครัวของเธอเลี้ยงเพียงจันทร์ราวกับเจ้าหญิง เพียงจันทร์ทำงานบ้านไม่เป็นแม้แต่อย่างเดียว เธอไม่เคยหยิบไม้กวาด ไม่เคยซักผ้า หรือแม้แต่ขัดรองเท้าของตัวเอง นั่นเพราะมารดาของเธอให้เหตุผลว่าเพียงจันทร์จะต้องเป็นซีคคาในอนาคต มือจึงควรเนียนนุ่ม ไม่ควรแตกกระด้างจากการทำงานบ้านซึ่งเป็นงานของคนใช้

‘ผมรู้ว่ำนั่นเป็นวิธีเลี้ยงลูกที่แย่ ตอนนี้คุณแม่ของผมก็รู้แล้วว่าท่านคิดผิดมหันต์ที่เลี้ยงดูจันทร์แบบนั้น แต่จะทำได้ จันทรโติดจนกลายเป็นไม้แก่ตัดยากไปเสียแล้ว ผมจึงมาเรียนปรึกษาท่านซีคคา เราจะตัดสินใจเพียงจันทร์อย่างไรดี ไม่อย่างนั้นน้องสาวของผมคงกลายเป็นนางมารร้ายเข้าสักวัน’

‘ตัดสินใจน้ันหรืออาทิตย นายหมายความว่ายังไง’

‘คือผมคิดว่า...’

ซีคซัสไซฟาร์สตอบตกลงแผนการของอาทิตยทันที ไม่ใช่เพราะเขาอยากตัดสินใจหญิงสาวหรือกลัวว่าเธอจะมาเป็นมารร้ายวีนเหวี่ยงเขาหรอกนะ แต่ที่เขาตอบตกลงก็เพราะต้องการจะทำความใกล้ชิดสนิทสนมกับว่าที่เจ้าสาวของเขาให้มากขึ้น เรียนรู้และก้าวไปด้วยกันอย่างมั่นคง ชดเชยวันเวลาที่สูญเสียไป ให้เธอรู้ว่าเขารักเธอมากเพียงใด

เขาอยากจะทำโทษที่หายหน้าไปโดยไม่ติดต่อเธอเลย นั่นเพราะเขาเองก็สับสนและไม่แน่ใจว่าเขารักเธอหรือเพียงแค่หลงใหลดวงตากลมโตสุกใสของเด็กหญิงตัวน้อยที่เปรียบตนเองเป็นโคมงาม ส่วนเขา

เป็นเจ้าของชายอสูร หลงรักเด็กหญิงในชุดนักเรียนมัธยมปลายที่เสี่ยงชีวิต
ช่วยเหลือลูกแมว หรือหลงรักผู้หญิงกำกัันที่เต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และ
ความมั่นใจในตัวเอง กล้าที่จะปฏิเสธผู้ชายอย่างไม่ใยดีกันแน่

เขาเฝ้าบอกตัวเองว่าเขาแก่เกินไปสำหรับเธอ ทว่าเขากลับ
มีอาจถอดถอนหัวใจของตนเองจากเธอได้เลย ยิ่งนับวัน หัวใจยิ่ง
หยังรากลึกเติบโตและแข็งแรงอย่างมั่นคง

คงถึงเวลาที่เขาต้องกำราบหัวใจยายตัวร้ายให้อยู่หมัดเสียที่

2

ผิดแผน

“น้องจันทร์ครับ ได้เวลารับประทานอาหารเที่ยงแล้ว”

เสียงทุ้มปลุกให้หญิงสาวตื่นจากการหลับไหล หญิงสาวค่อยๆ พลิกตัวอย่างเกียจคร้านก่อนจะลืมตาขึ้นช้าๆ เมื่อเห็นใบหน้าอัปลักษณ์ของซีคัสไซฟาฮ์ยื่นเข้ามาใกล้ เธอตกใจรีบทะเล้งตัวลุกขึ้นนั่งแล้วผลักที่อกของชายหนุ่มสุดแรง

คนตัวโตไม่ได้เซล้มหรือตกใจแต่อย่างใดราวกับว่าตั้งหลักไว้รออยู่ก่อนแล้ว เขาถอยหลังออกอย่างสุภาพแล้วยิ้มให้เธออย่างเป็นกันเอง เพียงจันทร์หน้าบูดบึ้ง เกลี่ยดรอยยิ้มของผู้ชายตรงหน้าเสียเหลือเกิน

“ทีหลังท่านซีคัสให้ใครเข้ามาปลุกฉันก็ได้ค่ะ ไม่เห็นต้องลำบากมาปลุกด้วยตัวเองเลย” หญิงสาวสะบัดเสียงตอบออกไปอย่างไม่พอใจ ยังตกใจที่ลืมตาขึ้นมาเจอใบหน้าของเขา ไม่ใช่เธอกลัวหรือรังเกียจใบหน้าอัปลักษณ์ของเขาหรอกนะ แต่เธอรังเกียจความใจดำของเขาต่างหาก เธอไม่อยากอยู่ใกล้ผู้ชายคนนี้อีกแม้แต่นาทีเดียว

“พี่เป็นคนอุ้มน้องจันทร์เข้ามานอน พี่ก็ต้องเป็นคนเข้ามาปลุกอีกอย่างจะให้คนอื่นมาปลุกว่าที่เจ้าสาวของพี่ถึงในห้องนอนได้ยังไง” ซีคัสไซฟาฮ์ตอบอย่างอารมณ์ดี ในขณะที่คนนั่งอยู่บนเตียงทำหน้าที่

ยักษ์มองมาราวกับจะแหกอกควักหัวใจของเขาออกมาบีบให้แหลกและเสียดอย่างนั้น

หญิงสาวอยากจะตวาดกลับไปแทบใจจะขาด ว่าอย่ามายุ่งกับเธอ อย่ามาเรียกเธอว่า ‘น้อง’ แล้วเรียกแทนตัวเองว่า ‘พี่’ เธอรับไม่ได้และไม่มีวันรับได้ เธอให้โอกาสเขามาถึงสิบห้าปี เป็นเวลายาวนานและมากเพียงพอที่จะเป็นบทพิสูจน์ว่าผู้ชายคนนี้ได้รักเธอ แต่เห็นเธอเป็นแค่แม่พันธุ์ชั้นดี จับเธอมาผสมพันธุ์แล้วก็ลอลูกออกมาเป็นโขยง เลี้ยงลูกจนหน้ามันແฝลိบ เนื้อตัวโถม ถูกกักขังและคุกคามทางเพศ ไม่ต่างจากการตกรกทั้งเป็น เธอไม่ใช่แม่วัว เธอเป็นมนุษย์ที่มีหัวใจรู้จักรัก และต้องการความรักอย่างที่คุณหญิงทุกคนต้องการ

ดังนั้น...เธอไม่มีวันยอมรับการแต่งงานที่ไม่ได้มาจากความรักเด็ดขาด

“เป็นความกรุณามากค่ะท่านซีค แต่ฉันต้องการความเป็นส่วนตัวค่ะ”

“ถ้าเราแต่งงานกันก็จะไม่มีคำว่าส่วนตัว”

เพียงจันทร์นั่งเสียบ ทั้งที่ในสมองนั้นจินตนาการไปว่าเธอกระโจนเข้าหาเขา แล้วใช้เล็บยาวๆ ข่วนไปบนใบหน้าเขาหนีไม่ถ้วน ซีคจ่อมอวดดีร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เมื่อเธอเห็นดังนั้นจึงจัดการเตะฝ่าหมากสุดแรงเกิด หมายถึงจะให้สูญพันธุ์ใช้งานไม่ได้ไปตลอดชีวิต แต่นั่นก็เป็นแค่เพียงความคิด เธอไม่ควรสำแดงฤทธิ์เดชอะไรออกมา

‘จำไว้นะจันทร์ จันทร์ต้องไม่แสดงพิรุณหรือทำให้ท่านซีครู้สึกว่าคุณจันทร์ไม่พอใจกับการแต่งงานในครั้งนี้เด็ดขาด’

‘ทำไมล่ะคะพี่อาทิตย์ ก็จันทร์ไม่พอใจจริงๆ นี่คะ’

‘เพื่อแผนการของเราจะได้แนบเนียนยิ่งขึ้นยังไงล่ะ ถ้าจันทร์ทำร้ายเกียจ ท่านซีคอาจจะติดบะต่อได้ว่าเราวางแผนให้โจรปลอมมาดักปล้น แต่ถ้าจันทร์ทำดีกับท่านซีค ท่านซีคก็จะไม่สงสัยเราและไป

ตามจับคนร้ายที่อื่นแทน’

เพียงจันทร์ข่มความโกรธเอาไว้เมื่อคิดถึงคำพูดของพี่ชาย ก่อน
จะส่งยิ้มหวานให้ซีคัสไซฟาธัส เธอตั้งใจยิ้มอย่างไม่เคยยิ้มให้ใครมา
ก่อน โดยไม่รู้เลยว่าคนได้รับจะรู้สึกอย่างไรกับรอยยิ้มของเธอ

แน่นอนว่า...ซีคัสไซฟาธัสรู้สึกสยงกับรอยยิ้มของเธอมาก
ทีเดียว เพราะมันช่างเป็นรอยยิ้มที่ไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย

“ฉันทิวแล้วคะ วันนี้มีอะไรทานหรือคะ” หญิงสาวตัดบทแล้ว
ลุกขึ้นยืน ก่อนจะพยายามรวบผมที่พันกันยุ่งเหยิงเอาไว้อย่างลวกๆ

ทว่าโดยที่ไม่ทันตั้งตัว คนตัวโตกว่ากลับก้าวเข้ามาแล้วยื่นมือ
มาจับปอยผมที่ไม่ถูกรวบขึ้นทัดหูของหญิงสาวอย่างแผ่วเบา

เพียงจันทร์ยืนนิ่งราวกับโดนสาปให้แข็งเป็นหิน ใจเต้นตึกตัก
ด้วยความตกใจ อยากจะตวาดแหงซีคหนุ่มที่ถือวิสาสะแต่จะต้องเธอ
แต่ก็ไม่อาจทำได้อย่างใจ เพราะยามนี้เธอรู้สึกร้อนรุ่มวาบไปหมด แม้
เขาจะแตะแค่เพียงเส้นผม แต่กลับส่งผลถึงหัวใจได้อย่างน่าประหลาด

เธอเกลียดเขา แล้วทำไมต้องใจเต้นแรงด้วย เขาก็แค่รักแรกใน
วัยเด็ก ไม่ได้มีผลต่อเธอในยามนี้เลยแม้แต่น้อย หญิงสาวม้มริมฝีปาก
เข้าหากันเป็นเส้นตรง ก่อนจะฝืนยิ้มแล้วกล่าวขอบคุณเขา

“ขอบคุณคะท่านซีค” พุดจบหญิงสาวก็รีบเดินออกจากห้อง
ทันที ทว่าเสียงถามไล่หลังกลับทำให้เธอชะงักด้วยไม่รู้ว่าจะตอบ
คำถามเขาอย่างไร

“ทำไมไม่เรียกว่า ‘พี่ชาย’ เหมือนเมื่อก่อน”

หญิงสาวยืนนิ่งแต่ไม่ได้หันหลังกลับมา ไหล่บางสันเล็กน้อย
ความน้อยใจแล่นมาจากอยู่ที่กลางอก ก็ใครกันล่ะที่ผลักไสเธอออกไป
เธอไม่กล้ากลับไปเรียกเขาว่าพี่ชายเพราะไม่ได้สนิทสนมคุ้นเคยกัน
ในที่สุดเธอก็เลือกที่จะไม่ตอบ แล้วเดินไปที่โต๊ะอาหารเสียเฉยๆ

ซีคัสไซฟาธัสเห็นดังนั้นจึงไม่ถาม เขาไม่อยากบีบบังคับเธอมาก

จนเกินไป เพราะถึงอย่างไรต่อจากนี้เขาก็กับเธอก็ต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจกันและกันอย่างลึกซึ้ง

เครื่องบินลงจอด ณ ท่าอากาศยานนานาชาติฟาอิกสถาน
ซึ่งเป็นสนามบินหลักของประเทศฟาอิกสถาน ประเทศนี้แบ่งการปกครองออกเป็นห้ารัฐ นั่นก็คือ รัฐเจดดาห์ รัฐอัลฮาลาห์ รัฐมาห์จาห์ รัฐฮาดิยะห์ รัฐอัลลิมาห์ และรัฐรามานที่เพิ่งแยกตัวออกมาจึงกลายเป็นหกรัฐ โดยแต่ละรัฐมีซีคปกครองดูแล และมีการจัดตั้งรัฐบาลกลางเพื่อบริหารจัดการประเทศ

เวลานี้ซีคมุสซาฟาห์ ในวัยเจ็ดสิบปีได้วางมือจากการปกครองรัฐอัลฮาลาห์แล้วส่งต่ออำนาจการปกครองให้แก่ซีคฮัซไซฟาฮ์ผู้เป็นบุตรชายคนโตดูแลอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นเมื่อเพียงจันทร์แต่งงานเป็นภรรยาของซีคฮัซไซฟาฮ์ เธอก็จะได้ชื่อว่าเป็นซีคคาเพียงจันทร์ คอยอยู่เคียงบ่าเคียงไหล่ ทำงานและออกงานสังคมช่วยสามี อย่างที่ซีคคาร์นันท์เคยทำมาตลอดสามสิบห้าปี

ผู้หญิงส่วนมากอาจดีใจและยินดีกับ เงิน ทอง ตำแหน่งซีคคาและอำนาจที่จะได้รับในอนาคต ทว่าสำหรับเพียงจันทร์สิ่งเหล่านี้ฉาบฉวยไม่ต่างจากภาพมายา เธอต้องการความรัก...ให้เธอเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่ง ขอแค่มีคนที่รักเธอ ยืนอยู่เคียงข้างเธอไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขเธอก็พอใจแล้ว

หญิงสาวมองออกไปนอกเครื่องบิน เห็นผืนทรายและบ้านเรือนแตกต่างไปจากบ้านเมืองของเธอ บ้านเรือนเรียงรายคล้ายตึกขนาดเล็ก หากเป็นบ้านเศรษฐีหรือค่อนข้างมีฐานะ หลังคา ก็จะเป็นรูปโดมโค้งมนคล้ายดอกบัวตูม ซึ่งแตกต่างจากบ้านหลังคาทรงจั่ว หรือปั้นหยาบแบบเอเชียอาคเนย์อย่างชัดเจน

“เราต้องนั่งรถต่อไปที่คฤหาสน์ฟารฮานราวๆ สองชั่วโมง ทาง

รัฐบาลกลางไม่อนุญาตให้เครื่องบินส่วนตัวจอดที่ลานจอดส่วนตัว ด้วยสาเหตุเรื่องความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศ ยกเว้น เฮลิคอปเตอร์ขนาดเล็ก แต่ถึงอย่างนั้นก็จำเป็นต้องมีใบอนุญาตจึงจะสามารถใช้ได้อย่างถูกกฎหมาย เพราะประเทศของเรายังมีกลุ่มที่คอยก่อความไม่สงบอยู่อีกมาก เราจึงต้องป้องกันอย่างรัดกุมเอาไว้ก่อน”

ซีคหนุ่มอธิบายเสียงเรียบเมื่อเครื่องบินลงจอดบนลานจอดเรียบบร้อย

“คะ”

หญิงสาวขานรับอย่างใจลอยด้วยกำลังกังวลใจ กลัวว่าแผนการหนีที่ได้เตรียมเอาไว้กับพี่ชายจะล้มเหลว หากใจที่จ้างมาถูกคนของท่านซีคจับกุมได้หมดล่ะจะทำอย่างไร หญิงสาวเหลือยมองไปยังองค์กรรักษาข้ามและทหารร่างใหญ่ยักษ์อีกสามนายแล้วลอบกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ดูหน่วยก้านท่าทางแล้วคงมีฝีมือไม่น้อยจึงได้มาทำหน้าที่อารักขาซีคแห่งรัฐกัลซาร์

แล้วใจที่เธอจ้างมาล่ะ เป็นมืออาชีพขนาดไหน

แล้วถ้าเกิดพลาด ใจรับจ้างของเธอถูกทหารอารักขาของซีค ฮัซไซพาร์ฮ์ฆ่าตายล่ะ เธอจะทำอย่างไร เพียงจันทร์ไม่เคยคิดถึงผลเสียในขณะนี้เลย พอถูกใจคิดขึ้นได้ก็จวนตัวเสียแล้ว จะล้มเลิกก็ไม่ได้ ทำได้แค่เพียงเดินหนี แสดงละครตบตาให้แนบเนียนที่สุดก็พอ

ขณะที่หญิงสาวกำลังกังวลอยู่นั้นก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อมีมือหนาแตะลงที่บ่าแผ่วเบา เธอแหงนหน้าไปมองจึงพบว่า เป็นซีค ฮัซไซพาร์ฮ์ พลันหัวใจดวงน้อยๆ ของหญิงสาวก็เต้นแรงขึ้นมาอีกจนได้

“ถึงแล้ว เราไปกันเถอะ”

“อะไรนะคะ ถึงแล้วหรือคะ” หญิงสาวรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง จึงย้อนถามอีกครั้ง ก่อนจะถูกขืนยืนแล้วเดินตามชายหนุ่มออกไปจากเครื่องบินส่วนตัว เพียงจันทร์สุดลมหายใจเข้าปอดลึกอย่างพยายามปลุกปลอบตัวเอง แต่เมื่อเห็นทหารอีกสี่นายรออยู่ที่รถลีมูซีนคันหรู

หัวใจเธอก็ร่วงหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“เหนื่อยหรือ” ซีคัสไซฟาฮีเดินเข้ามาประคอง เมื่อเห็นว่าหญิงสาวเอาแต่ยืนนิ่งไม่ยอมขยับ

“เอ่อ...คะ” หญิงสาวพยักหน้ารับก่อนจะก้าวขึ้นรถ กระนั้นก็ยังปลุกปลอบตัวเองและเรียกความเชื่อมั่นในตัวพี่ชาย เชื่อว่าพี่ชายจะช่วยเธอออกไปจากเงื้อมมือของผู้ชายใจร้ายได้สำเร็จ

รถยนต์มุ่งหน้าออกจากรัฐเจดดาห์ซึ่งเป็นรัฐที่ตั้งของสนามบิน ส่วนรัฐกัลซาร์นั้นต้องเดินทางขึ้นเหนือสุดของประเทศฟากีสถาน สองข้างทางที่เชื่อมระหว่างรัฐเต็มไปด้วยผืนทรายทอดยาวสุดสยดตา เป็นความกว้างใหญ่ที่แสนแว้งว่างจนน่าใจหาย แม้ผืนทรายสีทองจะระยิบระยับเมื่อแสงแดดโรยตัวลงมาตกกระทบจนทำให้ผู้คนที่พบเห็นหลงใหล เธอเกือบจะหลงใหลอยู่แล้วเชียว หากไม่เกลียดเจ้าของเม็ดทรายเหล่านั้นเสียก่อน

‘เมื่อไหร่ใจรับจ้างจะมาเสียทีนะ’ หญิงสาวกระสับกระส่ายมองออกไปนอกรถตลอดเวลาด้วยความร้อนใจ

ลองคำนวณคร่าวๆ ในใจว่าตอนนี้ทหารติดตามของซีคัสไซฟาฮีมีทั้งหมดเจ็ดนายและองครักษ์กล้ามบูอีกนาย รวมเป็นแปดนายต่างมีอาวุธครบมือ ส่วนใจรับจ้างที่พี่ชายของเธอจ้างวานมานั้นมีแค่เพียงสิบคนเท่านั้น แม้พี่ชายจะพูดให้เธอสบายใจว่าใจรับจ้างเหล่านี้ล้วนเคยเป็นทหารของฟากีสถานมาก่อน มีฝีมือ ไว้วางใจได้ กระนั้นเธอก็ยังอดที่จะกังวลไม่ได้

ถ้าใจพวกนั้นมาถึง เธอคงต้องแก๊งวิ่งไปใกล้ๆ เพื่อให้พวกเขาจับตัวเธอลากขึ้นรถไปได้โดยง่าย จะได้เกิดการปะทะกันให้น้อยที่สุดเพราะเธอชักไม่มั่นใจแล้วว่าใจรับจ้างจะสู้ทหารของซีคัสไซฟาฮีได้ เมื่อคิดดังนั้นแล้วเธอก็ค่อยเบาใจลงแล้วถอนลมหายใจออกช้าๆ

เหลือบมองคนตัวโตที่นั่งนิ่งไม่ขยับ เขาสวมแว่นกันแดดสีดำ โปก
ฆุตเราะห์¹ ลายตารางสีแดงขาวสวมทับด้วยอิกอล² โดยปล่อยชาย
ให้ยาวลงมา ไม่ได้พันเอาไว้เหนือศีรษะอย่างตอนที่อยู่บนเครื่องบิน
เอียด...

เสียงเบรกรถนำขบวนดังสนั่นตามด้วยเสียงเบรกดังๆ กัน
มาของรถคันที่ขับตามหลัง จนกระทั่งมาถึงคันที่เธอนั่งอยู่ ส่งผลให้
หญิงสาวแทบจะพุ่งถลาไปข้างหน้าหากไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยเอาไว้
หญิงสาวใจหายวาบ ก่อนจะลึงโลดใจเมื่อคิดว่าโจรรับจ้างคงออกปล้น
ตามที่วางแผนแล้ว

ปัง!

“กรีด” เพียงจันทร์ผวาเมื่อได้ยินเสียงปืน ไม่คิดว่าโจรรับจ้างที่
พี่ชายจ้างมาจะแสดงได้สมบทบาท อีกทั้งยังนำปืนจริงมาใช้อีกด้วย
“เกิดอะไรขึ้น”

เสียงหัวนข้างกายตะโกนถามเป็นภาษาอาหรับ หญิงสาวฟัง
และพูดภาษาอาหรับได้ในระดับหนึ่ง เพราะถูกบิดาบังคับให้เรียน
ตั้งแต่เด็กๆ เริ่มแรกเธอต้งอกตั้งใจเรียนด้วยหวังจะพบพี่ชายใจดีที่
ตนจะเป็นเจ้าสาวของเขา แต่เมื่อเขาหายไปราวกับเธอไร้ค่า เธอก็
ประท้วงโดยการไม่ยอมเรียนและบอกกับใครๆ ว่าเธอพูด ฟัง อ่าน
ภาษาอาหรับไม่ได้ ทุกคนต่างเชื่อเช่นนั้นเมื่อเห็นหญิงสาวหันไปเรียน
ภาษาฝรั่งเศสโดยไม่สนใจภาษาอาหรับอีกเลย

ทันใดนั้นชีคหนุ่มข้างกายก็เปิดประตูรถออกไป เพียงจันทร์
ไม่รอช้ารีบตามลงไปทันที ทว่ากลับได้ยินเสียงตวาดกลับมา

¹ ฆุตเราะห์ (Ghutra) ผ้าคลุมศีรษะ

² อิกอล (Igal) เชือกสีดำทำจากไหม มีลักษณะเป็นวงกลมใช้ตรึงผ้าคลุมศีรษะ
ให้อยู่กับที่

“อย่าออกมา กลับเข้าไปในรถเดี๋ยวนี้”

เพียงจันทร์สะดุ้งเมื่อถูกตวาดไล่ให้กลับเข้าไปในรถ ทว่าเธอไม่ได้ทำตามคำสั่งชี้คหุ่ม กลับเหลียวมองไปรอบๆ หัวใจเต้นแรงเมื่อเห็นรถไฟวีลยกสูงห้าคันล้อมรอบขบวนรถสี่ชั้นของซีคัสไซฟาธเอาไว้ที่หน้าตึกใจกว่านั้นก็คือโจรแต่งกายอย่างคนอาหรับ ทว่าโพกหัวแล้วปิดหน้าเอาไว้มิดชิด ในมือถือปืนยาวดูชำนาญราวกับมืออาชีพ

หญิงสาวนิ่งไปหมดเพราะโจรที่รายล้อมคนของซีคัสไซฟาธเอาไว้ในเวลานี้มีร่วมยี่สิบคน แต่ละคนดูน่ากลัว ไม่เป็นมิตร และพร้อมจะลงมือฆ่าอีกฝ่ายให้ตายตกตรงหน้าอย่างไม่แยแส

“ทำไมเพื่ออาทิตย์ถึงไปรู้จักคนพวกนี้ได้ล่ะ แล้วนี่คิดค่าจ้างเท่าไร ทำไม่ถึงได้ดูป่าเถื่อน อวูธครบมือราวกับเป็นโจรจริงๆ”

หญิงสาวพยายามถอยออกจากทหารที่ยืนค้ำกันเธออยู่เพื่อไปหาเหล่าโจรให้ลักพาตัวเธอออกไปจากที่นี่ตามแผนการที่ได้นัดหมายเอาไว้

“คุณเพียงจันทร์อย่าไปตรงนั้นครับ อันตราย” องครักษ์คนสนิทของซีคัสไซฟาธตรงเข้าขวางหญิงสาวเอาไว้เมื่อเห็นเธอเดินถอยหลังแยกออกมา ทว่าจังหวะที่ไม่มีใครตั้งตัว เสียงปืนก็ดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างสูงใหญ่ขององครักษ์หนุ่มล้มลงตรงแทบเท้าหญิงสาว

ปัง!

“กรี๊ด”

ราวกับหัวใจจะหยุดเต้น เพียงจันทร์เบิกตาโพลงมองเลือดสีแดงชาดไหลออกจากอกขององครักษ์หนุ่มด้วยอาการตะลึงงัน เธอรู้สิกราวกับว่าเลือดในกายของเธอเหือดหาย ใบหน้าซีดขาว มือเย็นเฉียบ สั่นสะท้านไปทั้งสรรพางค์กายด้วยความหวาดกลัวจับใจ

“ทำไมต้องฆ่ากันด้วย” หญิงสาวแทบไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าเสียงของเธอที่เปล่งออกมามีดังราวกับเสียงกระซิบเท่านั้น

ปัง

คราวนี้เพียงจันทร์ไม่ได้หวีดร้องด้วยความตกใจเหมือนในตอนแรก แต่ตัวสั่นหืออย่างเสียขวัญเมื่อเสียงปี่ดังขึ้นพร้อมกับร่างนายทหารอีกนายล้มลงจมกองเลือด เพียงเท่านั้นเอง คนของซีคัสไซฟาฮ์ก็วิ่งปี่นยงห้ำหั่นอย่างไมยอมแพ้ ในขณะที่โจรธกษซึ่งมีกำลังคนมากกว่ายงสวณกลับมออย่างบ้ำคั่งรวกับมีเรื่องโกรธคั่นกันมาแต่ชาติปางไหน

เพียงจันทร์ทรุดตัวลงคุกเข่าบนผืนทรายอย่างสิ้นไร้เรียวแรงค่อยๆ ยื่นมือไปวางลงบนร่างไร้วิญญาณขององครักษ์ เขาต้องมตตายเพราะเธอ ความรู้สึกลมิตเอ่อท้นหัวใจ หญิงสาวหืออ้อตลาลัย ท้องไส้ปี่นป่วนคล้ายจะอาเจียน

เธอทำอะไรผิดตรงไหน ทำไมเหตุการณ์มันจึงได้กลายเป็นเช่นนี้ปัง!

“ว้าย!” เพียงจันทร์สะดุ้งสุดตัว หวิดร้องอย่างเสียขวัญเมื่อเสียงปี่ดังขึ้นอีกครั้ง มันดังใกล้รวกับว่าลูกปี่นี้ได้แหวกอากาศเฉียดใบหูของเธอไปนิดเดียว

“ส่งตัวผู้หญิงมา” โจรโธดตะคอกเสียงดัง ก่อนจะวิ่งตรงมาที่เพียงจันทร์

หญิงสาวหันกลับไปด้วยความตกใจ อยากจะลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งหนี แต่ตัวกลับแข็งเป็นหินรวกับถูกส่าป จนกระทั่งถูกกระซอกด้วยมือหนา นั่นละเพียงจันทร์จึงได้สติคืน

“ไม่มีทาง” ซีคัสไซฟาฮ์ปรวดเข้าไปดิ่งเพียงจันทร์มาแอบด้านหลังตน ทว่าโจรรูปร่างสูงใหญ่กลับจ้องเขม็งมาทางเธอและซีคัสไซฟาฮ์อย่างอาฆาตมาดร้าย

“ถ้ารักชีวิตก็ส่งผู้หญิงมา”

“ฉันไม่ไป”

เพียงจันทร์ตะโกนออกไปจนสุดเสียง นาที่นี้เธอไม่คิดจะไปไหน
ทั้งนั้น แผนการบ้าบออะไรกัน ทำไม่ถึงต้องฆ่าแกงกันอย่างโหดร้าย
เช่นนี้ด้วย เธอรับไม่ได้และจะไม่มีทางให้อภัยคนกลุ่มนี้เด็ดขาด นี่ไม่ใช่
แผนการที่วางไว้ ผู้ชายตัวโตหมวดดเครารุงรังนั้นท่าทางคงเป็นหัวหน้า
โจร ดูน่ากลัวและไม่น่าไว้ใจ หากเธอยอมไปกับพวกมันก็ไม่รู้ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง

หญิงสาวจับแขนซีคัสไซฟาธ์เอาไว้แน่นด้วยความหวาดกลัว
ซีคหนุ่มพาเธอไปแอบหลังรถแล้วหมอบลง ส่วนตัวเขานั้นนั่งป็นไปยัง
กลุ่มกองโจรอย่างไม่ยอมแพ้ “ติดต่อขอกำลังเสริมไปที่คฤหาสน์โดย
ด่วน” ซีคหนุ่มตะโกนสั่งทหารอีกนาย

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นสามนัดพร้อมกับร่างของนายทหารที่ได้รับคำสั่ง
จากซีคัสไซฟาธ์ขาดใจตายลงไปกับกองกับผีนทรายทันที เพียงจันทร์
นั่งคู่ตัวกอดเข้าอยู่หลังรถยนต์ด้วยความหวาดกลัว น้ำตาไหลพราก
เมื่อต้องเห็นทหารบริสุทธิ์คนแล้วคนเล่าต้องมาจบชีวิตลงเพราะ
แผนการลึกลับของเธอ

เวลานี้คนของท่านซีคเหลือเพียงแค่ห้าคนเท่านั้น ในขณะที่
คนของโจรใจดีไม่ได้ลดน้อยลงเลยสักคน

“ฉันรอโอกาสแก้แค้นแกมานานแล้วไอ้ซีคัสไซฟาธ์ แกคิดว่า
ดินแดนทะเลทรายเป็นของแกคนเดียวหรือยัง? ถึงได้เที่ยวจัดการ
นูนนี่ตามใจชอบ ฉันและคนของฉันไม่เคยนับถือแกเป็นผู้ปกครอง
ของเรา เราปกครองตัวเองและเราจะจัดตั้งรัฐของตัวเองแยกออกจาก
รัฐกัลซาร์”

เพียงจันทร์ตกใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น นี่มันอะไรกัน เธอไม่เข้าใจ

“นายคืออัสซานหัวหน้ากองโจรอิสระสินะ ทำไมเราไม่คุยกัน
ดีๆ ฉันและทางรัฐบาลกลางยินดีเจรจาอย่างสันติ” ซีคัสไซฟาธ์หัน

มาจับมือหญิงสาวเอาไว้เพื่อปลอบประโลม ก่อนจะหันไปเจรจากับโจร
อย่างใจเย็น

“ฉันไม่เคยอะไรทั้งนั้น ฉันใช้เวลาอยู่กับพ่อของแก่มากพอแล้ว
ส่งตัวเจ้าสาวของแกมาถ้าแกไม่อยากตาย” โจรโหดไม่พูดเปล่า แต่ถึง
ปีนขึ้นฟ้าอีกสามนัดราวกับต้องการเขย่าขวัญอีกฝ่ายให้กระเจิดกระเจิง

เพียงจันทร์เหลือบมองชายร่างสูงใหญ่ที่ชื่อฮัสซาน ใบหน้าของ
เขาเต็มไปด้วยหนวดเครารุงรัง ดูก้าวร้าว โหดร้าย และไร้ความเมตตา
ที่อาทิตยย์ไปว่าจ้างโจรพวกนี้มาจากไหน ทำไม่ถึงได้น่ากลัวและ
ไร้ความเป็นมนุษย์ถึงเพียงนี้

“เธอไม่เกี่ยว”

“ทำไมจะไม่เกี่ยว ผู้หญิงคนนี้เป็นเจ้าสาวของแก ฉันจะเอาตัว
นั่งผู้หญิงคนนี้เป็นตัวประกันจนกว่าแกกับฉันจะตกลงกันรู้เรื่อง”
จอมโจรตวาดห้วนอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

เพียงจันทร์ใจหายวูบ สับสนและงุนงงไปหมด เธอสะอื้นฮักๆ
ก่อนจะซบหน้ากอดแผ่นหลังซีคัสไซฟาฮ์เอาไว้แน่น ราวกับต้องการ
จะบอกเขาว่าอย่าส่งเธอให้โจรพวกนั้น ได้โปรดช่วยเธอด้วย

“อ้อ แล้วคนของแกอีกสิบคนฉันก็ฆ่าทั้งหมดแล้ว แกอย่าหวังว่า
ไอ้พวกกระเจอกันนั้นมันจะตามมาช่วยแกได้ ฉะนั้นต่อให้แกถ่วงเวลาไป
ก็เปล่าประโยชน์”

เพียงจันทร์ผุดลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ ใบหน้าซีดเผือด มอง
ไปยังโจรอุกฉกรรจ์ตรงหน้าด้วยความหวาดกลัว โจรพวกนี้ไม่ใช่คนที่
พี่ชายจ้างมา เพราะพวกเขาฆ่าโจรรับจ้างของเธอจนหมด นี่เธอชวย
อะไรขนาดนี้ถึงได้มาเจอกับโจรจริงๆ เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าการ
เดินทางมาที่รัฐกัลซาร์จะได้พบกับความตายและกลิ่นคาวเลือด

“นั่งลงเดี๋ยวนี้”

ซีคัสไซฟาฮ์ดึงหญิงสาวให้นั่งลงแล้วดึงตัวมาหลบไว้ยังด้าน

หลังอย่างรวดเร็ว เพียงจันทร์ตัวสั้นราวกับลูกนกตกน้ำ เธอไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอยืนขึ้นมาทำไม ยามนี้สติสัมปชัญญะของเธอขาดหายแทนที่ด้วยความหวาดกลัวจับขั้วหัวใจ

“ฉันจะนับหนึ่งถึงสาม ถ้าแกไม่ส่งตัวผู้หญิงมา อย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

“แกไม่มีทางได้ตัวเธอไป” ซีคัสไซฟาฮ์กระซิบปิ่นเล็งไปยังคนร้าย ก่อนจะหันไปกระซิบบอกที่เจ้าสาวด้วยน้ำเสียงเครียดขม “ไม่ต้องกลัวนะน้องจันทร์ พี่ไม่มีทางปล่อยน้องจันทร์ให้พวกมันเด็ดขาด”

“จันทร์ขอโทษค่ะพี่ชาย” เพียงจันทร์เผลอเรียกชายหนุ่มว่าพี่ชาย ปล่อยโฮออกมาด้วยความรู้สึกผิดจนตัวโยน มองข้ามไหล่คนตัวโตไปยังเหล่าโจรโหด อุดคุดด้วยความหวาดกลัวไม่ได้ว่าถ้ามันจับเธอไป เป็นตัวประกันอย่างที่ต้องการได้จริงๆ ละก็ เธอคงมีชีวิตเหมือนตายทั้งเป็นเพราะไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าคนพวกนี้จะทำอะไรกับเธอบ้าง

“ไม่ใช่ความผิดของน้องจันทร์ แต่เป็นความผิดของพี่เองที่ทำให้ น้องจันทร์ต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนี้” มือข้างหนึ่งเอื้อมไปกุมมือบางเอาไว้แล้วบีบแน่น ราวกับเป็นการกำชับกำชาว่าเขาจะดูแลเธอเท่าชีวิต จะไม่ยอมให้โจรโหดจับตัวเจ้าสาวของเขาไปเด็ดขาด

“อย่าปล่อยมือจันทร์นะคะพี่ชาย จันทร์กลัว” เพียงจันทร์สะอื้น พิมพำออกมาจนปากคอสั่น ปิ่นนัยยี่สิบกระบอกที่จ่อมายังทั้งสองและทหารอีกห้านายที่ยืนล้อมเธอและซีคัสไซฟาฮ์เอาไว้ ทำให้เธอไม่กล้าคิดว่าเธอจะรอดชีวิตไปจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ได้

เว้นเพียงแต่ว่าจะมีปาฏิหาริย์...

แล้วโดยที่หญิงสาวยังไม่ทันตั้งตัว เสียงปิ่นก็ดังรัวชุดใหญ่ บัง!

เสียงปิ่นดังขึ้นห้านัดพร้อมกับร่างนายทหารทั้งห้านายร่วงลงไป กองอยู่บนพื้นทราย เพียงจันทร์นั่งนิ่งราวกับไม่ต้องการรับรู้เรื่องราว

ที่เกิดขึ้นตรงหน้า เธอหวีดร้องแต่กลับไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมาจาก
ลำคอ น้ำตายังคงไหลไม่หยุด มองไปรอบกายเนื้อตัวสิ้นเทา ศพทหาร
ของซีคัสไซฟาท์ทั้งหมดแปดนายเสียชีวิตจนหมด ไม่เหลือรอดเลย
สักคน

บัดนี้เหลือแค่เธอกับซีคัสไซฟาท์เท่านั้น

“พี่ชาย จันทร์กลัว” หญิงสาวโผล่เข้ากอดซีคัสไซฟาท์เอาไว้

“หมดเวลาของพวกแกแล้ว ถ้าแกไม่ปล่อยฉันนี่มาฉันก็จะฆ่าแก”
เสียงหัวนดิ่งขึ้นพร้อมกับที่ปลายกระบอกรบปืนจ่อเข้าที่ขมับของซีคัส
ไซฟาท์

“อย่าทำพี่ชาย” เพียงจันทร์กอดชายหนุ่มเอาไว้แน่น ทว่ากลับ
ปวดแปลบที่แขนเมื่อจรวดรจกกระซอกแขนของหญิงสาวออกจาก
การกอดรัดซีคัสไซฟาท์

“ปล่อยน้องจันทร์เดี๋ยวนี้ละ” ซีคัสไซฟาท์ตรงเข้ายึดอุ้งเพียง-
จันทร์ แต่ขั้นชื่อว่าใจร มีหรือที่พวกมันจะปรานี

ปัง!

เสียงปืนสองนัดดังขึ้นพร้อมกับเลือดแดงชาดซีมออกมาจาก
บริเวณหัวไหล่ขวาและต้นขาซ้ายของซีคัสไซฟาท์อย่างชัดเจน

“พี่ชาย” เพียงจันทร์ตะโกนเรียกซีคัสไซฟาท์จนสุดเสียง พยายาม
สะบัดตัวออกจากการจับกุม

ทว่าใจรโหดกลับมีมือที่แข็งแรงราวกับคีมเหล็กล็อกแขนเธอ
เอาไว้แน่น กลายเป็นว่ายิ่งดิ้นเธอยิ่งเจ็บ แต่ยามนี้เธอไม่สนใจความ
เจ็บปวดของตนเองอีกต่อไปแล้ว เมื่อเห็นซีคัสไซฟาท์พยายามยืนขึ้น
แล้วเดินเข้าหาเธออย่างไม่ยอมแพ้

“แกจะฆ่าฉันหรือทำอะไรฉันก็ได้ แต่ได้โปรดปล่อยน้องจันทร์
ไป เธอไม่เกี่ยวอะไรด้วย” ซีคัสไซฟาท์พยายามข่มความเจ็บปวด
เลือดยังคงไหลอาบผืนทรายไม่หยุด

“ทำแบบนี้มันจะไปสนุกอะไรเล่า ถ้าฉันปล่อยไว้ให้ตายแล้ว
ชื่อเรียกห้องของฉันจะสำเร็จได้อย่างไร ฉันจะไว้ชีวิตแก เพื่อแลกกับ
อิสรภาพของพวกฉัน” โจรฮัสซานพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยชัยชนะ
ก่อนจะผลักเพียงจันทร์ให้ลูกน้องลากตัวขึ้นรถไฟร็ว

“ไม่ ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น ไอ้พวกบ้า ปล่อยฉันนะ” เพียงจันทร์
ดิ้นรนเอาตัวรอดเสือกสุดท้าย

“ปล่อยเธอเดี๋ยวนี้” ชีคหนุ่มกลั่นใจฝืนความเจ็บปวด ปราด
เข้าไปหมายจะต่อหน้าโจรที่กำลังฉุดกระชากลูกถูเพียงจันทร์

ปัง!

เสียงปืนอีกนัดยิงเข้าที่ต้นขาขวาเป็นเหตุให้ชีคหนุ่มล้มลง เขา
เกลือกกลิ้งไปมาบนผืนทรายราวกับว่าไม่สามารถหยุดกายลุกขึ้นยืน
ได้อีกต่อไป

“แกคิดว่าชีวิตของแกมีค่ามากอย่างงั้นหรือชีคฮัสซัยฟาฮ์ ฉัน
จะทำให้แกได้รู้ว่าตัวแกไม่มีค่าอะไรเลย แม้แต่ฝูงแร้งที่จิกกินซากศพ
ก็จะเมินศพแก”

ฮัสซานขึ้นไถ่ปืนก่อนจะเล็งไปทางชีคหนุ่มที่คุกเข่าอยู่บน
ผืนทรายอย่างไม่อาจหนีไปไหนได้เพราะถูกยิงที่ขาทั้งสองข้าง

“ไม่นะ” เพียงจันทร์รวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีสะบัดตัว
ออกจากการจับกุมแล้วพุ่งไปหาฮัสซาน ผลักเขาล้มลงแล้วพยายาม
จะแย่งปืน

“เฮ้ย มัวช้าอะไรอยู่ เอาตัวหนีออกไป”

หลังจากหายงุนงง โจรสองนายปราดเข้ามากุมตัวเพียงจันทร์
ทันที ฮัสซานรีบลุกขึ้นจากผืนทรายแล้วเล็งกระบอกปืนไปที่หน้าอก
ของชีคหนุ่มอย่างไม่ลังเล

ปัง!

เสียงปึ่ดังลั่น ทว่าเพียงจันทร์กลับไม่ได้ยินอะไรเลย เมื่อเห็น

ซีคัสไซฟาธูก็งยี้งเข้าที่กลางหน้าอก ล้มลงพุบหน้าลงกับพื้นทราย
แล้วแน่นิ่งไปราวกับถูกปลิดลมหายใจไปตลอดกาล

“พี่ชาย!” เพียงจันทร์สติแตก กรีดร้องจนสุดเสียง ก่อนที่ทุกอย่าง
รอบตัวเธอจะมีตมิดและเงียบงัน...